Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 17 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pirații din Tonkin

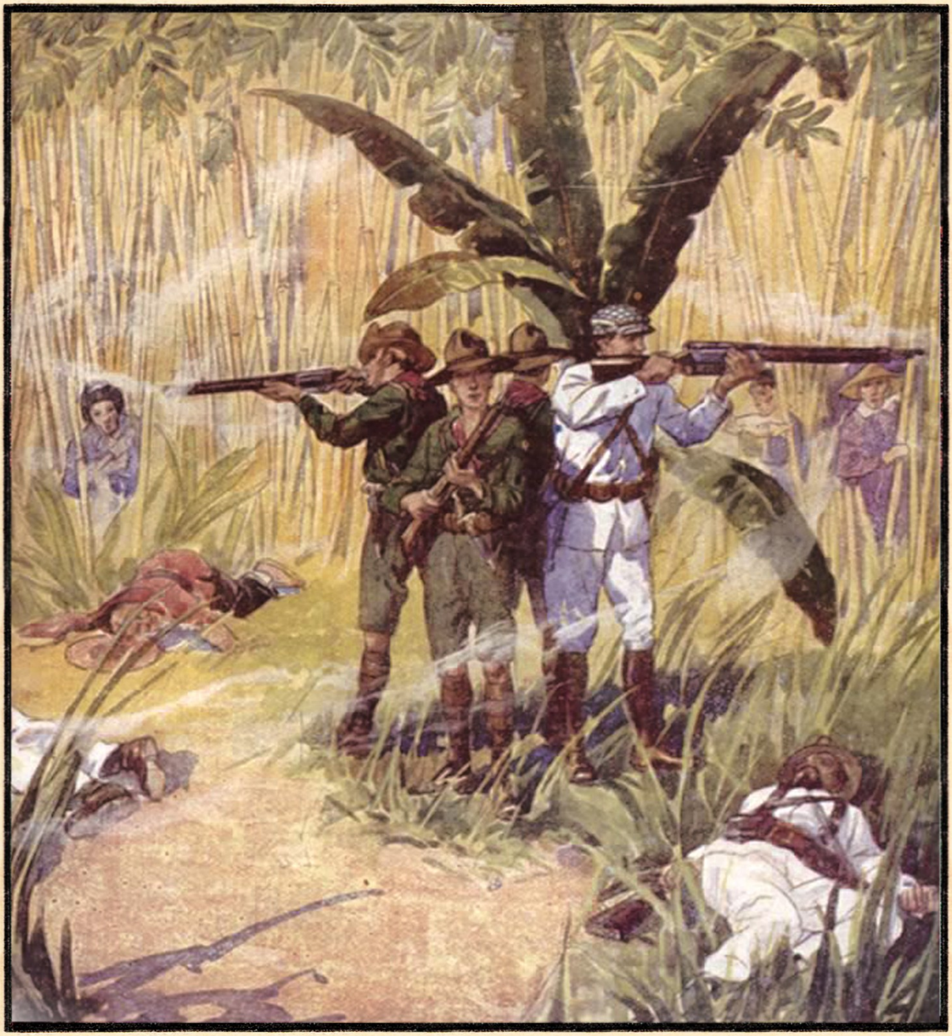

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Piraţii din Tonkin

Nr. 17

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I

Cu toate că Tonkinul face nominal încă parte din regatul Anamului, pus sub protectoratul francez, trebuie considerat ca o colonie, de oarece administraţia sa e în prezent în mâinile Franţei.

Tonkinul se împarte în două:

Regiunea Deltei, câmpie de aluviuni brăzdată de numeroasele braţe ale fluviului Roşu în centru şi o regiune de câmpii de orez, foarte fertile, acoperită de oraşe şi sate, locuite de o populaţie foarte paşnică şi muncitoare.

A doua parte, aceea a Tokinului de sus e, dimpotrivă, o ţară muntoasă cu păduri şi desişuri.

Fluvii şi râuri o brăzdează în toate direcţiile; şi în unele puncte ţinutul e extrem de sălbatec.

Fluviul Roşu, principalul curs de apă al Tonkinului merge pe o distanţă de 400 kilometri de la frontiera chineză la mare.

Afluentul său principal e fluviul Negru, care izvorăşte din China, se coboară spre mare paralel cu fluviul Roşu şi apoi se uneşte cu acesta. Pe malurile acestui afluent, dincolo de satul Muang-Te, într-o după amiază călduroasă şi umedă, o mică armată compusă din legionari şi din câţiva trăgători anamiţi se opri într-o râpă înaltă şi largă, numită Se-Ho.

Era comandată de un foarte tânăr locotenent anume Cordier, care era însoţit de cei trei cercetaşi italieni: Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, zis Jean Bart. Cu dânşii era şi negrul Zomba, care de mult timp împărtăşea soarta lor aventuroasă.

Deveniţi celebrii după ce trecuseră Atlanticul cu aeroplanul şi apoi Africa ecuatorială şi după ce avuseseră numeroase aventuri în insulele Java şi Borneo, cei trei cercetaşi, care aveau multă simpatie pentru Franţa, deoarece doi dintre ei, Raimondo şi Jean Bart, aveau mame franceze, veniseră în Tonkin spre a se ralia la expediţia trimisă de guvern împotriva piraţilor lui De Tham singurul obstacol la restabilirea păcii absolute în acea colonie franceză.

În ziarele găsite pe bordul corăbiei pe care se îmbarcaseră la Pontianak (capitala posesiunilor olandeze din Borneo) tinerii citiseră amănunte precise despre pregătirile acestei expediţii

militare.

După ce debarcaseră la Saigon şi se îmbarcaseră pentru Tonkin, plecaseră cu un vapor spre Hanoi, unde îşi exprimaseră guvernatorului dorinţa de a fi înrolaţi că voluntar în acţiunea împotriva lui De Tham.

Mulţumită faimei lor, răspândită de toate ziarele mondiale, guvernatorul, cu toate că nu-i primi ca voluntari, acceptase oferta lor de a participa la lupte şi autorizase pe locotenentul Cordier din legiunea străină să-i ia cu dânsul împreună cu Zomba.

Coloana comandată de dânsul se compunea numai din vreo treizeci de legionari şi din cincizeci de trăgători anamiţi.

Urcaseră cursul fluviului Roşu până la confluentul său şi de acolo, merseră drept spre Tonkin, urcând fluviul Negru până la Muang-Te.

Aici trupa se despărţise în două grupuri.

Un locotenent, cu zece legionari şi patruzeci de trăgători anamiţi se îndreptară spre sud-vest spre a efectua o mişcare de împresurare, cu scop de a lua latura de nord a râpei Se-Ho, în împrejurimile căreia se spunea că era ascuns Di Tham cu banda sa. Iar locotenentul Cordier cu douăzeci de legionari, zece trăgători anamiţi, cei trei cercetaşi şi Zomba continuară să urce fluviul Negru spre a ajunge direct la râpă.

Iar noi îi găsim tocmai aici, în momentul în care-şi aşezau tabăra, aşteptând informaţiile de la locotenent şi oamenii săi.

Pe când sergentul Louis, braţul drept al lui Cordier, supraveghea instalarea pe râpa propriu-zisă care se termină printr-o platformă şi posta mai multe santinele de-a lungul malului râpos, locotenentul şi cei trei tineri ajutau pe Zomba şi ne caporalul Legal să ridice cortul în mijlocul platoului.

Marşul neîntrerupt de la răsăritul soarelui fusese foarte obositor.

Mergând unul după altul pe o potecă extrem de îngustă, străbătuseră păduri de bambuşi gigantici, al căror frunziş des intercepta lumina şi căldura soarelui.

Dar căldura se ridica şi din terenul umed, umplând atmosfera de vapori saturaţi de miasme dătătoare de friguri şi erau nevoiţi să se oprească adesea ca să scoată, pe vreunul din oameni din marea de nămol în care se afundau uneori foarte adânc.

Cu toate că nu erau prea încărcaţi cu echipamente, totuşi şi puţinele pe care le aveau erau prea grele în asemenea

condiţiuni.

Şi ajungând pe râpa spre care mergeau de atâtea zile, toţi scoaseră un lung suspin de uşurare.

Chiar şi santinelele, ajunse la posturile lor, se grăbiră să-şi puie arma de-o parte, să-şi schimbe cămăşile şi să-şi le puie la soare, să se usuce împreună cu bluzele şi pantalonii; din fericire aerul pe stâncă era curat fiind continuu schimbat de vântul ce bătea din spre munţii chinezi. Miasmele pestilenţiale rămâneau jos.

Şi cum timpul era foarte frumos şi soarele încă sus scălda stânca cu razele sale, se simţiră toţi învioraţi.

În raniţa pe care o ducea Zomba, cei trei cercetaşi aveau uniforme complete de schimb şi cămăşi noii de flanelă.

Îmbrăcându-le, li se păru că în viaţa lor n-avuseseră mai bune.

Un legionar de vreo patruzeci de ani, numit Malson, care era bucătarul trupei, le pregăti o cafea cu mult zahăr şi rom. Şi pe când toţi oamenii, după ce-şi băură cafeaua se întinseră la umbra micilor corturi, locotenentul, cercetaşii şi Zomba se întinseră şi ei în dreptul cortului lor, aprinzându-şi câte o ţigară.

Sergentul Louis şi caporalul Legal se îndreptară fiecare în direcţii opuse spre a inspecta sectoarele din spre nord-vest şi sud-est, cercetând cu agerele lor priviri deprinse să exploreze acele regiuni ale Tonkinului, mlaştinile, pădurea, terenurile necultivate, care formau împrejurimile râpei Se-Ho.

Şi, păziţi de baionetele subalternilor lor, membrii statului major putură fuma şi convorbi liniştiţi, lucru pe care nu-l mai putuseră face de la plecarea din Hanoi.

Cei trei cercetaşi, deşi foarte instruiţi nu ştiau multe lucruri.

Cunoştinţele lui Jean Bart, asupra Tonkinului erau aproape complete din punct de vedere geografic, dar erau lipsite de precizie sub raportul istoric.

Şi Cordier le promisese să-i puie în curent cu istoria cuceririi Tonkinului îndată ce vor ajunge în acele locuri.

După ce terminară de fumat unica ţigară pe care şi-o permiteau din când în când, Marius, totdeauna cel mai nerăbdător nu mai putu să tacă.

— Locotenente! A sosit momentul să-ţi ţii promisiune, acum când ne-am mai uscat să nu vrei să ne împrospătezi memoria cu povestirile dumitale.

Raimondo aprobă.

— Da, locotenente; am fi fericiţi s-auzim din gura dumitale

acele acţiuni militare cărora li se datoreşte cucerirea Tonkinului.

— Într-adevăr, zise Jean Bart, cunoaştem numele comandantului Riviere, al amiralului Courbet, al bătăliei de la Sontay, dar nu cunoaştem nici un amănunt asupra acestei lupte.

Locotenentul zâmbi cu bunăvoinţă.

— Fiindcă suntem sub paza baionetelor putem într-adevăr povesti în linişte aceste fapte eroice, în care baionetele au jucat un rol atât de important. Voi fi cât mai scurt, căutând în acelaş timp să fiu complet, ne lăsând nimic din amănuntele cele mai interesante. Să începem dar cu prologul.

— Aşa! zise Marius. Începe-o de la început.

Toţi râseră şi Cordier trăgând încăodată din pipă zise cu vocea sa energică şi simpatică:

— Ideea de a fonda o colonie pe coastele Indochinei, proiectată sub Ludovic al XVI-lea, fu reluată în timpul Restauraţiei şi pusă, în execuţie în timpul Imperiului ai doilea: Nu vă voi vorbi de această cucerire.

— Bravo! zise Marius. Dac-o ei aşa la galop eşti sigur că vei termina repede.

— Dragă Marius, dar dacă v-aş povesti şi istoria Cochinchinei mi-a trebuit ceasuri întregi. Acum ne ocupăm de Tonkin.

— Are dreptate! zise Raimondo zâmbind.

— Ah! Dar am spus doar aşa, ca să mai vorbesc, fiindcă nu pot sta mut prea multă vreme.

— De data asta ai spus un mare adevăr! răspunse Jean Bart.

Locotenentul, amuzat şi el de glumele pe care le schimbau cercetaşi, continuă cu însufleţire:

— După ce Cochinchina fu cucerită fu nevoie să se prevadă crearea unor debuşeuri. Un neguţător francez, anume Dupuis procură ocazia dorită. Dupuis urcase fluviul Roşu până la Mon-Hao, înapoindu-se la Hanoi în 1873. În faţa ostilităţii mandarinilor, dete dovada de energie şi ocupă cu câţiva francezi, care-l însoţeau, un sfert din oraş. Dar curtea din Hue, capitala Anamului, protestă împotriva acestei ocupaţii şi Dupuis fu nevoit să părăsească Hanoi. Totuşi, o acţiune se impunea şi locotenentul de vas, Francis Garnier, fu însărcinat să încerce o negociere între viceregele Tonkinului şi Jean Dupuis. Viceregele luă o atitudine ostilă fortificându-se în oraşul Hanoi. Francis Garnier fu silit să întrerupă negocierile, spre a lua armele şi ocupă citadela la 20 Noiembrie 1873. Acesta fu semnalul cuceririi întregei părţi a Tonkinului cunoscută sub numele de

Delta. Anamiţii, supunându-se ordinelor regelui Anamului, care se găsea la Hue, declarară că vroiau să trateze cu Francis Garnier cu privire la situaţia oraşului Hanoi şi a întregului Tonkin. Francis Garnier, încrezător, se duse la întâlnire, dar îşi găsi moartea într-o cursă întinsă de Bandierele-Negre.

— Mi-aduc aminte, strigă Marius, Bandierele-Negre erau în fond, strămoşii actualilor piraţi care au de şef pe De Tham.

— Tocmai, afirmă Cordier.

— Continuă, te rog zise Jean Bart. Foarte interesat.

— După moartea lui Francis Garnier, locotenentul de vas Philastre, care-l înlocui, semnă în ziua de 5 Ianuarie 1874 cu regele Anamului un tratat, prin care Franţa, obţinând deschiderea pentru comerţ a fluviului Roşu, recunoştea autoritatea Anamului asupra Tonkinului şi se obliga să evacueze Delta. Franţa, ca compensaţie, promitea sprijinul său regelui Tu-Duc.

— Ce nume ciudat! observă Marius.

— Oh! Cred că aici toate numele sunt ciudate! replică Raimondo.

— Asta da! afirmă Jean Bart.

— Dar Tu-Duc îi trădă: el se alie cu hoardele Bandierelor-negre care invadară Tonkinul. Atunci, guvernatorul Cochinchinei trimise la Hanoi pe comandantul Riviere, care la 26 Aprilie 1882, adică la câţiva ani după moartea lui Francis Garnier luă după o luptă cu baioneta pentru a doua oară citadela Hanoi; dar credincioşi tacticei lor, Bandierele-Negre. Se ascundeau mereu; şi, în loc să se poarte ca soldaţii se purtau ca nişte simpli asasini.

Întinseră o cursă în care Riviere îşi găsi moartea. Dar în Franţa, vestea asasinării comandantului, care era un erou, provocă indignarea unanimă şi un corp de expediţie se formă acolo sub comanda generalului Bonet.

— Aşa înţeleg şi eu! Mii de pipe! Lucrul devine serios!

— Da, generalul Bonet, merse asupra oraşului Hue, sub comanda supremă a generalului Courbet!

— Ah! Iată amiralul Courbet! zise Raimondo. Îl aşteptau. Căci numele său e legat de toată istoria cuceririlor franceze în Indochina, Cochinchina şi Anam.

— Da, amiralul fu învingător pe toată linia, aşa încât regele Tu-Duc fu constrâns să ceară un armistiţiu; şi prin tratatul de la 25 August 1883 recunoscu protectoratul francez asupra Anamului şi al Tonkinului. Amiralul Courbet avea deci mâinile libere de partea

Anamului şi Cochinchinei; şi îi rămase unicul scop de a învinge Bandierele-Negre. Bandierele-Negre erau retranşate în citadela Sontay. Oraşul căzu în mâinile noastre şi China, care revendica pentru ea suveranitatea Anamului, fără a ţine cont de Tu-Duc, semnă cu noi tratatul de la Tien-Tsin care recunoştea după cum îl recunoscuse şi Tu-Duc, protectoratul francez.

— Va să zică se terminase? întrebă Marius.

— De loc!

— Dar cum! exclamă Raimondo. Din moment ce existau două tratate cu regele Anamului şi cu China, nu mai erau inamici!

— N-ar mai fi trebuit să fie dacă buna credinţă ar fost de ambele părţi.

— Desigur, zise Jean Bart, fură şi alte trădări.

— Chiar aşa. Ascultaţi: Bazat pe tratatul de la Tien-Tsin generalul Millot, comandantul trupelor de uscat, trimise o mică armată să ocupe Lang-Sonul. Şi în cursul acestei campanii avu loc celebra rezistenţă de la Tuyen-Quan a comandantului Domine asediat de Bandierele-Negre. Dar inamicii erau atât de numeroşi, încât chiar când comandantul fu eliberat victoria noastră nu fu completă şi am fost nevoiţi să evacuăm Lang-Song-ul.

— Mii de pipe! strigă Marius.

— Dar, cum nu ne văzuse niciodată retrăgându-ne, inamicul se temea de o cursă; şi nebănuind că retragerea în fusese provocată de împuţinarea trupelor noastre decimate de febră şi alte boli, Bandierele-Negre se retraseră precipitat părăsindu-şi toate poziţiile ocupate. Puse la curent, trupele noastre se înapoiară, reocupând locurile cucerite mai înainte de inamici. Între timp, înaltul comandament intrase în negocieri de pace cu China. Reuşiră; şi la 9 Iunie 1885 noul tratat fu definitiv ratificat la Tien-Tsin. De la data aceea Tonkinul prosperă mereu pe terenul economic şi azi e una din cele mai bogate părţi din posesiunile coloniale franceze; dar...

— E şi un dar, se înţelege, comentă Jean Bart.

— Şi care e? întrebă maliţios, Marius.

— Tocmai şi din pricina acestui *dar*, ne găsim aici.

— Pariez că ghicesc.

— S-auzim.

Raimondo se amuză să taie vorba lui Marius; şi răspunse în locul milanezului care rămase cu gura căscată.

— Dar, acest *dar se* numeşte piratul De-Tham.

— Chiar aşa! Piratul De-Tham a moştenit tot felul de a proceda

al Bandierilor-Negre. De ani de zile ne face un război continuu, viclean şi feroce. Recrutează în China delicvenţi de drept comun, hoţi, asasini; în Anam şi până şi în Cochinchina înrolează toţi suspecţii care pentru un motiv sau altul se tem de rigorile legii, îi înarmează cu puşti procurate de vechii boxeri chinezi; şi împărţind aceste trupe în mici bande le răspândeşte de la frontiera Chinei prin toate satele Tonkinului de sus. Furturi, rapturi, asasinate, masacrări de santinele, sau de posturi izolate, prădări de convoiuri, iată distracţiile sale obişnuite. De mai multe ori Franţa a trimes împotrivă-i trupe, dar niciodată atât de numeroase şi cu un plan atât de precis ca acum. După cum ştiţi, noi facem parte, dintr-a mare mişcare, ce cuprinde sute de kilometri; şi sperăm să împresurăm, una după alta, sau toate împreună, bandele lui De Tham şi chiar pe el însăşi.

— Bun! comentă Marius. În ce priveşte istoria suntem perfect la curent şi nu ne mai rămâne decât s-aşteptăm pe sublocotenentul Chicot cu informaţiile sale, spre a înainta împreună cu dânsul.

— Tocmai; dar ca să puteţi avea un tablou sinoptic complet al coloniei noastre, voi ruga pe Jean Bart, atât de erudit în geografie, să ne dea caracteristicele principale ale Tonkinului.

— Foarte uşor. Despre Tonkinul geografic ai vorbit chiar d-ta la început, locotenente, dar ai omis importanţa economică. Orezul care formează baza hranei tonchinezilor şi e exportat în fiecare an, în cantităţi însemnate în China şi Anam e produsul principal; aţi văzut chiar voi nenumăratele câmpuri de orez din această regiune.

— Într-adevăr, aprobă locotenentul. Şi e atât de important, încât când recolta e proastă cum s-a întâmplat în 1896 ţara devine prada oribilei foamete. Dar, ştii, dragă băiete că eşti destul de bine informat asupra unei colonii care nu aparţine ţării d-tale?

Jean Bart voia tocmai să-i răspundă că mama sa era franceză, dar o salvă de puşcă îi tăie vorba şi toţi săriră drept în picioare.

Văzură ivindu-se în marginea platoului pe sergent care, apropiindu-se repede de Cordier îi spuse:

— Piraţii!

CAPITOLUL II
Prizonierul

— L-a arme! strigă locotenentul Cordier.

Dar legionarii şi trăgătorii, deşteptaţi de detunătură se şi aliniaseră pe platou în faţa cortului ofiţerului, cu puşca la umăr, aşteptând ordinele.

— Care santinelă a tras!

— Malson, domnule locotenent. După ce a servit cafeaua, s-a dus să înlocuiască pe o santinelă care avea un acces de friguri.

— Grav?

— Nu domnule locotenent, căci toţi au răspuns la apel.

— Foarte bine, aşteptaţi aici şi verificaţi-vă încărcătura armelor.

Pe când Zomba, rămânea cu sergentul Louis, Cordier cu cercetaşii coborâră coasta până ce întâlniră pe Malson, ascuns după o ridicătură de pământ.

— Asupra cui ai tras? îl întrebă el.

— D-le locotenent, acum nu se mai vede nimic dar adineaori am tras asupra unui grup de cel puţin treizeci de indivizi care treceau în fugă, colo prin luminişul care se vede la intrarea pădurii de bambus.

— Eşti sigur că sunt piraţi?

— Foarte sigur. Am ochi foarte buni şi am văzut armele în mâinile acelor oameni.

— În ce direcţie au luat-o?

— Spre stânga, d-le locotenent.

— Bine. Sunt desigur în tufişurile acelea din marginea pădurii de bambus.

— Aşa presupun şi eu d-le locotenent.

— Ce facem? întrebă Marius?

— Oh! O simplă recunoaştere. Din moment ce piraţii n-au răspuns la focul de armă al lui Malson, asta dovedeşte că nu vor să înceapă lupta. Poate că s-au apropiat numai ca să ne atragă afară din râpa Se-Ho. Spre a ne întinde una din acele curse pentru care sunt renumiţi. Dar nu vom cădea în ea. Voi lăsa toţi oamenii pe platou şi noi vom merge să explorăm cu cea mai mare prudenţă, nelăsând să fim împresuraţi, în caz când ar lua

ofensiva. Vorbind, părea că nu dădea prea multă importanţă.

Dealtminteri şi cercetaşii ştiau din informaţiile primite în ajun, pe când erau pe drum, de la şeful unui sat, om cu totul sigur şi devotat, că grosul bandelor de piraţi se găsea încă dincolo de graniţa chineză.

Deci, acei văzuţi de Malson, nu puteau fi decât o avangardă în recunoaştere.

— Vedeţi, spuse locotenentul, aşi voi ca aceştia să informeze pe şeful lor de prezenţa noastră aici, în aşa mod în cât, bazându-se că suntem puţini la număr să vie să ne atace. Noi, adică Chico şi eu, vom servi de momeală, făcând marşuri diverse prin sate, fără a ne ascunde scopul, pe când, grosul expediţiei noastre vine în urmă făcând marşuri de noapte pe drumurile pustii şi va putea să înconjoare toată regiunea Se-Ho, fără să fie descoperită. Înţelegeţi tactica? Noi aceştilalţi, rezemaţi pe poziţia de la Se-Ho, în jurul nostru efectiv. Dar, în jurul piraţilor toată armata, care va da asaltul, când voi pune să se aprindă un foc mare pe râpa Se-Ho. Ne vom apăra în aşa mod, încât bandiţii vor îi prinşi între două focuri. Împinşi spre noi, ne vor cădea în mână; dacă vor să fugă, trupele care-i înconjoară îi vor împiedica, desigur şi atunci, sper, că se va termina cu brigandajul din Tonkinul de sus.

— Ah! rosti Raimondo cu voce gravă, nu ne-ai vorbit încă până acum de acest plan general, locotenente.

— Aveam ordin să nu-l destăinuiesc nimănui înainte da a ajunge în râpa Se-Ho. Acum când suntem aici, pot să vi-l apun. Legionarul Malson a auzit şi dânsul cuvintele mele şi e autorizat să le repete, când nemaifiind de gardă, se va reîntoarce printre camarazii săi.

— Am înţeles, d-le locotenent.

— Astfel că, observă Marius, dacă De Tham ne atacă înainte ca trupele noastre să fie concentrate în punctul nostru central, va trebui să le ţinem piept până la sosirea lor.

— Chiar aşa.

— Ni s-a dat deci, un post de onoare?

— Da.

Şi tânărul locotenent schimbă cu cercetaşii o privire de mândrie eroică.

— Sunt fericit, zise Raimondo, că reprezentantul guvernului francez, punându-ne sub ordinele dumitale, ne-a trimis în postul cel mai primejdios.

— Nu e el acela căruia trebuie să-i mulţumiţi; guvernatorul

Hanoi nu cunoştea planul de luptă. Când colonelul află că veţi merge cu mine, planul era făcut şi transmis în secret tuturor şefilor de coloană şi nici nu putea fi schimbat. Colonelul fu de părere, ca şi mine, că eraţi demni de acest post primejdios.

— Şi a avut dreptate; mii de pipe! exclamă Marius.

— Atunci, dacă e aşa, să nu mai stăm de vorbă, dragii mei prieteni şi să ne coborâm spre pădure spre a vedea dacă, inamicul se ascunde acolo. Riscam să primim câteva gloanţe, dar cunosc în deajuns procedurile de luptă ale oamenilor lui De Tham ca să ştiu că nu se vor apropia în aşa mod în cât să poată să tragă la sigur. Cel mult dacă vom fi nevoiţi să scoatem revolverul ca să tragem în vreun bandit ambuscat prin pădure. Şi cum eu am răspunderea întregii acţiuni, eu trebuie să fac această recunoaştere, mai curând decât oamenii mei.

— D-le locotenent, zise Raimondo, n-aveţi decât să mergeţi înainte, noi vă vom urma.

— Nu-mi trebuie sabia. Mai mult m-ar încurca. Malson ia-o şi atârn-o în cortul meu.

Şi o dete legionarului.

Cei trei cercetaşi n-aveau decât o baionetă scurtă adaptabilă la carabina lor: dar cum îşi lăsaseră armele în cort, scoaseră revolverele şi urmară pe Cordier, care coborând panta se îndreptă spre câmpie.

Ce e drept, riscau să primească vreun glonţ omorâtor. Dar obişnuinţa pe care o avea Cordier de a urmări pe acei bandiţi printre tufişurile de bambus îl făcea să-i trateze cu un imens dispreţ. Mai ştia că în faţa legionarilor ei erau mult mai puţin siguri decât în faţa trăgătorilor anamiţi.

Piraţii recunosc pe legionari, nu după uniformă, care, adeseori se confundă cu a trăgătorilor, dar după casca colonială înfăşurată cu un val alb, pe când trăgătorii poartă un fel de pălărie în formă de umbrelă chinezească.

Din pricina asta francezii sunt numiţi de dânşii: căştile.

Ajunşi la poalele stâncii, care forma un fel de fortăreaţă naturală, porniră unul după altul pe o potecă printre bambuşi.

Cu urechea aţintită şi ochii cercetând în jur, făceau încet înconjurul stâncii de la nord-vest de unde veniseră spre sud-est.

Erau pe la jumătatea drumului când auziră un zgomot de fuga printre trestii.

— Era un om un animal?

— Ar avea haz, zise Marius, să fie un om şi să-l putem prinde.

Cu obişnuita lui impulsivitate se repezi printre trestii, urmat de ceilalţi trei, cărora inima le bătea de emoţia pe care o simte vânătorul când urmăreşte vânatul.

Pierduseră din vedere pe Marius, dar se ţineau după dânsul, luându-se după zgomotul pe care-l făcea strecurându-se printre trestii şi ierburi.

Şi auziră deodată un strigăt.

— Mii de pipe!

— Ce-o fi? se gândi Raimondo.

Nu se mai auzi nici un alt zgomot şi vocea lui Marius era triumfătoare.

Se precipitară şi văzură pe Marius urcat pe pieptul unui individ căruia îi ţinea braţele întinse în cruce; auzindu-i venind, întoarse capul, fără să se mişte şi zise, râzând:

— Nu-mi scapă, n-aveţi grijă! Dar, bine că aţi sosit căci nu voiam să-i dau drumul. Dar miroase aşa de urât încât mi-era frică să nu mă asfixieze.

Acel incident care ar fi putut fi tragic devenea foarte vesel.

Marius se ridică şi putură constata că aveau într-adevăr, de a face cu un pirat. Mica haină neagră, pantalonii largi, picioarele goale, puşca de fabricaţie germană, cuţitul şi măciuca atârnate la brâu, precum şi aerul viclean toate aceste particularităţi erau bine cunoscute locotenentului Cordier.

— Bravo Marius, te felicit. Ai prins pe unul din oamenii lui De Tham, mai mult ca sigur.

Şi adresându-se în limba anamită omului întins pe jos:

— Ridică-te şi urmează-ne!

În acelaş timp Jean Bart luă brigandului puşca, iar Raimondo măciuca. Omul, cu chipul pocit şi sălbatec nu părea nici ruşinat nici înspăimântat. Impasibili şi rece, lăsă să i se lege mâinele şi porni pe drumul ce se arătă.

Iar, mergând, Cordier spunea celor trei cercetaşi care escortau pe prizonier.

— E tocmai cum mi-am închipuit. Oamenii pe care i-a văzut Malson formau o avangardă, care, surprinsă de a se vedea atât de aproape de noi. N-a avut curajul să ne atace şi a luat-o la fugă. Acesta, mai puţin sprinten, sau întârziind cine ştie din ce cauză, a rămas în urmă şi cu acel fatalism al chinezilor, n-a opus rezistenţă, văzându-se prins. Pe de altă parte, oamenii ăştia ne cunosc. Ei ştiu bine că riscă mai puţin lăsându-se să fie prinşi, decât rezistând, când nu sunt în număr destui de mare. Dacă

luptă îi ucidem; dacă se predau, ştiu bine că nu-i omorâm, nici nu-i torturăm, cum fac ei cu prizonierii noştri: şi mai ştiu că pot evada, dacă au curaj, răbdare şi ingeniozitate din închisorile din Hanoi.

— Dar, observă Raimondo. Cred că, de data asta, acesta se înşală; nu e instituit regimul militar pentru această expediţie?

— Aşa e, ai dreptate! Colonelul a proclamat legea marţială; şi trebuie să împuşcăm pe toţi prizonierii.

— Cred şi eu, mii de pipe! Are dreptate colonelul, căi trebuie să se sfârşească o dată cu toţi briganzii ăştia!

— Asta e mai mult ca sigur, zise Jean Bart.

Şi vorbind astfel, ca şi când ar li fost la o simplă plimbare, ajunseră la o mică distanţă de poalele stâncii. Dup zece minute de urcuş pe panta cea mai puţin repede, ajunseră în faţa trupelor, care aşteptau aliniate sub comanda sergentului Louis.

Cordier dete ordinul să se reia ocupaţiile întrerupte acea alarmă, ceea ce însemna că fiecare soldat, afară de santinele, putea să doarmă, să fumeze, să-şi cureţe cizmele să-şi coase nasturi, să facă însfârşit ce vrea.

Şi hotărî să ia imediat interogatorul prizonierului afară din cort, la ultimele raze ale soarelui ce apunea.

Pe când oamenii pregăteau masa de seară, cei patru francezi formară un fel de tribunal. Dar cercetaşii, nu luai parte decât ca asistenţi pasivi, deoarece nu înţelegeau limba anamită.

Prizonierul însă, nu răspunse la nici una din întrebările ce i se puseră.

Desigur, dreptul locotenentului de a-l împuşca era absolut. Dar, se gândi că nu folosea la nimic şi că se putea ca doua zi acel om să vorbească, dacă i se promitea indulgenţi judecătorilor din Hanoi, indulgenţă pe care o acordau totdeauna prizonierilor care dădeau informaţii preţioase pentru planul militar.

Dete deci ordin ca prizonierul să fie pus, cu mâinile picioarele legate, sub paza unei santinele într-unul din corturi.

— Poate că o fi mut! observă Marius. I-am sărit în spate, l-am trântit jos, m-am urcat pe el şi nici n-a deschis gura.

— Oho! Mut! şi locotenentul începu să râdă. Ar fi uşor să-i dezlegăm limba, dac-am fi piraţi ca el şi nu soldaţi al unei naţiuni civilizate! Ar fi deajuns să-i legăm picioarele între doi ţăruşi bătuţi în pământ, să aprindem focul la câţiva centimetri şi să împingem cărbunii încetul cu încetul aşa în cât să i le prăjim. Şi vă jur că înainte ca să-nceapă să i se frigă carnea ar vorbi! Dar

astea sunt metode pe care noi nu le întrebuinţăm: şi omul ăsta care nu e mut va vorbi numai atunci când va voi!

— Dacă va voi! conchise Raimondo.

Un legionar şi Zomba aduseră patru gamele în care era nişte carne conservată cu fasole albă.

Locotenentul era învăţat cu astfel de prânzuri. Cei trei cercetaşi mâncaseră şi mai prost chiar; şi cum nu mai luaseră nimic de la amiază, înghiţiră cu poftă, exclamând cu convingere:

— Extraordinar! Delicios!

Ca băutură avură apă zaharisită şi cu câteva picături de rom.

Apoi se luară toate dispoziţiile pentru noapte, îndoindu-se santinele; se interzise de a se aprinde cea mai mică lumină, nici chiar un chibrit; şi statul major se culcă sub cortul cel mare pe paturi din frunziş de bambus, pe când Zomba se culcă pe prag după moda arabă, lăsând să-i cadă capul pe piept şi dormind un somn de copil.

Noaptea trecu fără incidente: la fiecare oră santinelele se schimbau sub supravegherea sergentului Louis şi apoi a caporalului Legal.

La miezul nopţii, deşteptat de Malson, care-şi terminase rondul, Cordier făcu un rond, care-l mulţumi şi se întoarse sub cort, unde se culcă alături de cercetaşi care nici nu se treziseră.

Când soarele lumină platoul, sergentul Louis sună deşteptarea pe muţeşte, adică în modul următor, plecându-se asupra fiecărui om îi aplică un pumn bun în spate. Se mulţumi însă să zguduie numai puţin pe Cordier şi cercetaşi care învăţaţi cu acest fel de deşteptare matinală, deschiseră ochii şi se sculară.

Şi cum, în ajun, înainte de a urca râpa îşi umpluseră bidoanele cu apă, aveau cu ce să-şi facă toaleta indispensabilă. Şi la ceasornicul lui Marius. Regulat după soare, după cum spunea el, erau ceasurile şapte când toţi fură gata.

Se gândiră imediat la marele eveniment din ajun: prizonierul.

— Îl voi interoga înc-o odată, zise Cordier, după ce bău cafeaua.

— Să sperăm că noaptea l-a sfătuit, după cum se spun şi îl va face să vorbească, zise Raimondo.

— Să sperăm, dar mii de pipe! Dacă ne-o spune cine ştie ce palavre, nu ştiu zău, locotenente, cum o să-ţi dai seama.

— Aşa e! zise Jean Bart.

— Aveţi dreptate dintr-un anumit punct de vedere. Dar cu un asemenea raţionament nu s-ar mai interoga nimeni nici odată.

Vom judeca adevărul şi minciuna, confruntându-le cu informaţiile pe care le avem din altă parte.

Zomba aducea, surâzător, o gamelă, plină cu cafea şi patru ceşcuţe foarte curate, în care ţăcăneau, după cadenţa paşilor săi, bucăţelele de zahăr.

Turnară cafeaua în ceşti, mestecând cu degetul în lipsă de linguriţe şi sorbiră cu poftă; apoi se îndreptară spre cortul prizonierului.

Santinela, care fusese schimbată în cursul nopţii, se dete un pas înapoi şi ofiţerul dete la parte pânza care forma uşa.

Dar, scoase o exclamaţie şi se dete înapoi înmărmurit.

— Cortul e gol!

— Gol! Mii de pipe! Dar atunci prizonierul?

Jean Bart şi Raimondo care alergaseră în dosul cortului, reapărură zicând:

— Prizonierul nu e nicăieri!

Sergentul şi caporalul, chemaţi în grabă, indicară pe oamenii, care făcuseră de gardă. Dar aceştia nu ştiau altceva decât că păziseră intrarea.

Erau excelenţi soldaţi şi nu se putea presupune că adormiseră.

— Dar mii de pipe! Să nu-l fi observat santinelele mai e cu putinţă; a putut să se furişeze pe din dos ridicând pânza cortului, dar era solid legat de mâini şi de picioare!

— A trebuit deci să se dezlege! reflectă Jean Bart.

— Vezi bine! conchise Raimondo.

Examinară cortul, pe dinăuntru şi pe dinafară şi se cunoştea foarte bine că se strecurase pe sub pânză, între doi ţăruşi care o ţineau întinsă.

— Trebuie să presupunem, zise ofiţerul cu ton iritat, că banditul s-a târât cu mâinile şi picioarele legate ca o şopârlă.

— Desigur, afirmă Raimondo, cu mişcări foarte lente şi prudente e o manevră care se poate face fără zgomot. A putut deci să iasă fără să fie văzut de santinelă, care făcea în fiecare moment înconjurul cortului, întrebuinţând ore întregi ca să se târască pe platou, făcând pe mortul ori de câte ori se apropia de santinelă. Dar, asta e o mişcare ce se poate face la şes, târându-te ca şopârlele. Dar nu ca să cobori o râpă. E o pantă atât de repede încât prizonierul neputându-se ţine cu mâinile, s-ar fi rostogolit până-n fund deplasând pietrele şi dând alarma.

Acest raţionament era just şi toţi fură de aceeaşi părere.

Dar, când ajunseră în marginea râpei, urmând urmele până în

acel punct, fură nevoiţi să constate că se terminau acolo şi că nu era nici un indiciu care să arate în ce mod coborâse prizonierul de pe stâncă în vale.

— Ei bine, ştiţi ce?... Eu cred... începu Marius.

— Ce crezi tu? întrebă Raimondo.

— Eu cred că prizonierul, era un tip în genul acelui Houdini, pe care l-am văzut la Roma, ţi-aduci aminte. Raimondo? Şi tu, Jean Bart?

— Da, da, la teatrul Politeama Margherita.

— Tocmai.

— Acest om legat cu zeci de metri de frânghie cu sute de noduri, cu lanţuri şi cătuşe poliţieneşti, în trei minute se desfăcea din toate aceste legături prin câteva contorsiuni ale corpului.

Locotenentul era preocupat şi acea presupunere şi se păru plauzibilă de oarece, încruntând sprâncenele, zise:

— Nu poate fi decât aşa. Am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să-l pun afară, să-l leg bine de doi pari solizi şi să postez lângă el două santinele cu consemnul de a nu-l pierde din vedere.

— Ei bine, reluă Raimondo, după ideea lui Marius iat-o şi pe a mea.

Toţi îl priviră, de oarece tonul lui fusese foarte grav.

— Ideea mea e că prizonierul s-a lăsat să fie prins de bună voie.

— De bună voie? exclamă ofiţerul. Se prea poate!

— De la început mă mirase faptul că un pirat să rămâie atât de izolat de banda sa şi să se lase să fie prins, cu atât mai mult cu cât îi era foarte uşor, văzându-se urmărit, să se întoarcă şi să tragă asupra celui care-l urmărea. Impasibilitatea şi tăcerea acelui bandit, modul cum s-a lăsat să fie prins îmi făcea impresia unui lucru stabilit mai dinainte; dar era ceva atât de vag încât nu mi-a venit să mai vă vorbesc de ea. Acum faceţi ca mine: amintiţi-vă cele mai mici indicii şi-mi veţi da dreptate. O repet: s-a lăsat să fie prins ca să-şi dea seama de forţele noastre, să audă convorbirile noastre, căci nimic nu ne dovedeşte că nu înţelege cel puţin franceza.

După o clipă de tăcere, Cordier se bătu pe frunte.

— E adevărat, acum îmi dau şi eu seama că nu poate fi decât aşa. Din fericire, aseară, n-am vorbit despre operaţiile noastre militare, nici de împresurarea pe care o pregătesc ai noştri.

— Din fericire! repetă Jean Bart.

— Deci, observă Marius, să nu ne îngrijim. Evadarea individului

nu va avea consecinţe grave; în fond e mai bine că ne-a scăpat de prezenţa sa, căci am fi fost nevoiţi când începea lupta, să-l împuşcăm, neavând cine să-l păzească.

— Vezi bine! Trebuia împuşcat căci aşa era ordinul colonelului.

— Înţeleg, dar e cam supărător; nu se bătuse cu mine, nu se apărase, în fond nu făcuse nici o acţiune vădit ostilă şi să-l împuşti... spun drept că...

— Dar, ar fi fost datoria mea!

— Ai dreptate! zise Raimondo. Şi apoi, noi nu suntem îndreptăţiţi nici să aprobăm, nici să dezaprobăm: suntem soldaţii dumitale, ne-am fi supus ca nişte soldaţi chiar dacă ne-ai fi desemnat să facem parte din plutonul de execuţie.

Jean Bart aprobă.

— E şi firesc! strigă Marius. Am spus aşa ca să te consolez doar de fuga prizonierului, locotenente.

Raimondo şi Jean Bart râseră; şi locotenentul, recăpătându-şi buna dispoziţie exclamă:

— Ce băiat bun şi Marius ăsta! Întoarce totdeauna lucrurile ca să le prezinte sub un aspect frumos; aşa zic şi eu!

Cu el nu poţi nici odată să fii rău dispus.

— Şi nu e mai bine, locotenente? La ce-ar servi să ne văicărim? Şi unde mai pui că trebuia să-l şi hrănim înainte de a-i împuşca, ceea ce ne-ar fi împuţinat proviziile.

Poate că împrejurările ne vor sili să ne reducem raţiile şi nu ne-ar fi convenit să hrănim o gură mai mult, fie chiar pentru douăzeci şi patru de ore.

Cuvintele înţelepte ale milanezului închiseră incidentul, care, totuşi pentru Cordier era un motiv de îngrijorare.

După toate aparenţele se găseau în centrul operaţiilor bandiţilor.

Şi cum prizonierul informase desigur pe De Tham, trebuiau să se aştepte dintr-un moment într-altul ca bandele acestuia să vie să atace mica trupă franceză.

Dar, aceasta făcea parte din planul general şi Marius se folosi de prilej ca să demonstreze că evadarea prizonierului fusese un mijloc excelent de a atrage în cursă pe oamenii piratului; cunoscând forţele exacte ale micei garnizoane desigur că nu vor mai ezita s-o atace.

CAPITOLUL III
Flăcările în noapte

Pentru mai multă precauţie santinelele fură dublate şi nici uneia nu i se permise să coboare de pe stâncă în câmpie, de teamă să nu cadă în vreo cursă, prin desişurile de bambuşi, unde puteau fi uşor masacraţi.

Dar santinelele nu semnalară nimic suspect.

De mai multe ori ofiţerii şi cercetaşii, cercetară cu ochenele lor râpa şi câmpia. Dar nu descoperiseră nimic. Era deci foarte posibil ca planul piraţilor să nu prevadă un atac imediat.

Marius profita de liniştea din lagăr ca să dirijeze operaţiile culinare din ziua aceia.

Mulţumită fanteziei şi experienţei sale reuşi să prepare cu mijloacele materiale limitate de care dispunea, două meniuri suculente.

Era aceeaşi carne conservată, era aceeaşi fasole, dar gătite cu sosuri atât de diverse ca gust şi culoare încât îţi puteai închipui că mâneai cu totul altă carne şi alte legume.

Pe de altă parte, ca să impresioneze şi mai mult imaginaţia, Marius, avusese grija să scrie pe câteva foi de hârtie scoase din carnetul lui Raimondo nişte liste de mâncăruri care făceau să le lase gura apă. Bineînţeles numirile desemnau în fond, aceiaşi carne conservată cu fasole albă, dar diversele sosuri fuseseră obţinute de Marius cu puţin piper şi nişte bulion rămas pe fundul unei sticle găsite întâmplător în raniţa unui legionar.

Bineînţeles, prânzul fu găsit excelent şi fiecare „fel” de mâncare extraordinar!

Astfel, mulţumită bunei dispoziţii şi fanteziei inimitabilului Marius acea zi de aşteptare fu înveselită aşa încât să se risipească toate temerile pe care, fără voie, le nutrea fiecare.

Spre marea satisfacţie a locotenentului Cordier, Marius fu acela care se însărcina cu opera meritorie de a-i distra şi de a-i amuza înainte de luptă şi reuşi atât de bine încât seara, când fură postate santinele, iar restul trupei se culcă, fiecare era vesel şi mulţumit şi comenta încă, râzând, extraordinarul prânz la care luaseră parte.

Prima parte a nopţii trecu liniştită. Sergentul Louis, care

dormise în timpul zilei asigură schimbul regulat al santinelelor.

Făcea tocmai al doilea schimb, cam pe la mijlocul nopţii şi şedea în faţa cortului, când observă un punct luminos care nu era o stea. Nu se putea confunda cu lumina unei stele. Într-adevăr, pe când stelele, strălucind şi sclipind formau în spaţiu un punct de o formă invariabilă, lumina aceia se lungea aici orizontal, aici vertical. Aceste schimbări erau, ce e drept atât de slabe încât trebuiau ochii extremi de ageri ai lui Louis ca să le observe.

Sub ofiţerul nu mai avu nici o îndoială. Acea lumină era artificială. Observând-o încă zece minute se convinse că lumina aceea se mărea încetul cu încetul şi înainta în direcţia râpei Se-Ho.

Dar regiunea din jurul râpei era absolut deşartă pe o raza de cel puţin douăzeci kilometri şi cel mai apropiat sat. Compus din câteva colibe de pescari, se găsea la douăzeci de kilometri.

Lumina misterioasă era în josul fluviului, pe malul opus. Pe când sergentul Louis privea nemişcat, îngroşându-se şi înaintând acea stranie lumină el auzea venind din aceiaşi parte zgomote surde şi neînţelese.

Deodată lumina se stinse.

Sergentul aştepta nedumerit ca să se convingă că lumina dispăruse de-a binelea, când, în fundul cerului întunecat, se iviră o mulţime de mici lumini mobile, care, judecând după distanţă, trebuiau să fie totuşi foarte mari.

Două, sau trei minute, subofiţerul ezită.

Apoi, deoarece flăcările se măreau din ce în ce şi mica lumină de la început se reaprinsese, apropiindu-se, între fluviul Negru şi pădurea de bambuşi, îşi zise:

— Mă duc să scol pe locotenent.

Se ridică, făcu câţiva paşi, intră sub cort, bătu pe umăr pe ofiţer şi pe când acesta se deştepta îi zise:

— D-le locotenent, e ceva nou.

Întocmai ca jandarmii care dorm cu un singur ochi, Marius dormea cu o singură ureche.

Deci, urechea trează, auzi cuvintele sergentului şi Marius se sculă dintr-o săritură odată cu ofiţerul.

La săritura lui Marius şi Raimondo şi Jean Bart se treziră.

Astfel că în momentul în care locotenentul Cordier ieşea de sub cort cu casca şi cu armele şi cei trei cercetaşi îl urmară, îmbrăcaţi şi gata înarmaţi.

Şi cum Zomba, care dormea în faţa cortului fusese deşteptat şi el de paşii sergentului, nu găsi nimic mai bun de făcut, decât să se scoale şi să-i urmeze.

Ajunşi la marginea platoului, cei trei cercetaşi, locotenentul Cordier şi Zomba priviră cu curiozitate imensele flăcări care se întindeau acuma pe o distanţă de cel puţin un kilometru.

— Dar e o pădure care arde! zise Marius cu jumătate glas.

— Nu cred, răspunse locotenentul Cordier. M-am orientat şi constat că locul unde se văd flăcările e acela pe unde trebuia să treacă sublocotenentul Chicot spre a ne ieşi înainte. Locul de unde ţâşnesc flăcările e un platou prelung ce se înalţă deasupra fluviului Negru şi în acel punct se găseşte un sat anamit, al cărui Ban-Biene, un fel de primar sau şef al satului, e unul din cei mai credincioşi prieteni ai noştri, de pe frontiera chineză. Şi mă tem de un lucru...

— De ce lucru te temi, locotenente? îl întrebă Raimondo.

— Mă tem că piraţii, ştiind cât de devotat ne e primarul Hi-Fong, să nu-i fi invadat şi incendiat satul. Şi cred că zgomotul surd auzit de sergent erau strigătele de spaimă şi de groază ale anamiţilor şi urletele furioase ale incendiatorilor.

— Trebuie să le venim în ajutor, zise Jean Bart, cu obişnuita lui generozitate.

— Imposibil! răspunse Cordier, căci nu pot părăsi postul şi trebuie să rămân pe stâncă până ce întreg corpul de expediţie se va fi concentrat aici. Şi-apoi, noi am ajunge acolo, când totul ar fi terminat, dacă nu cumva s-o fi terminat chiar de acum! Dar, ceea ce mă îngrijeşte mai mult, nu e soarta locuitorilor, totdeauna expuşi – şi ei o ştiu foarte bine – ci pericolul care ameninţă pe sublocotenentul Chicot şi pe oamenii săi, care trebuiau să treacă prin sat ca să se aprovizioneze, deoarece erau toţi convinşi că piraţii erau încă departe.

— Deci, zise Marius, nu vom fi aprovizionaţi nici noi, deoarece sublocotenentul Chicot nu va găsi alimente în satul incendiat şi va risca să cadă în vreo cursă întinsă de piraţi.

— Chiar aşa, afirmă locotenentul Cordier.

Presupunerile acestea erau atât de grave, încât timp de câteva minute, domni o tăcere apăsătoare.

Colo, în depărtare, flăcările păreau mai puţin înalte, dar se întindeau din ce în ce mai mult.

Desigur, dacă satul ardea, casele anamite erau de acum distruse şi focul se întindea în toate părţile. Aceasta explica

întinderea flăcărilor şi scăderea înălţimii lor.

Deodată Raimondo exclamă:

— D-le locotenent, am o idee.

— Oho! exclamă Marius.

— Bun! aprobă Jean Bart.

Şi cei trei cercetaşi se apropiară unul de altul, lipindu-se umăr la umăr.

Stau astfel aliniaţi în faţa locotenentului Cordier şi a sergentului Louis care îi priveau.

— Vorbeşte! zise locotenentul.

— Iată, reluă Raimondo, conform planului colonelului, concentrarea coloanei noastre cu aceea a sublocotenentului Chicot pe stânca Se-Ho e un lucru de mare importanţă.

— Desigur! răspunse locotenentul. Singuri n-am putea rezista nici măcar jumătate din timpul cât am putea, în unire eu sublocotenentul Chicot şi oamenii săi. Afară de asta coloana lui Chicot are mai ales însărcinarea de a vesti satele de cele ce se vor întâmpla şi de a ne aduce provizii. Cât timp vom fi fără veşti despre cele ce face Chicot avem de ce să fim îngrijoraţi şi dacă mâine sau cel mai târziu poimâine, Chicot nu e aici, nu ştiu cum o să facem ca să ne mai întreţinem existenţa.

— E deci de cea mai mare importanţă să ştim dacă Chicot e în conflict cu piraţii, dacă putem conta pe dânsul, sau dacă trebuie să renunţăm la un ajutor din partea lui, fie în ce priveşte oamenii, fie în privinţa proviziilor?

— Desigur! continuă Cordier. Dac-aşi putea şti toate astea înainte de mâine seară am putea toată ziua de mâine să colindăm prin împrejurimi ca să căutăm vânat, rădăcini şi banane. După calculele mele, aceste excursii pentru aprovizionare nu vor mai fi posibile decât vreo patruzeci şi opt de ore; peste trei zile nu vom mai putea, deoarece bandele lui De Tham vor fi concentrate în jurul nostru şi nu vom putea să ne mişcăm, având în faţa noastră forţe cu mult superioare a lor noastre. Două zile încă putem să mai intrăm în conflict cu mici bande izolate, ca cea pe care am văzut-o alaltăieri; e vorba de câteva focuri de puşcă care nu vor face prea mult rău şi nu vor schimba întru nimic poziţia noastră. Dar, mai târziu, dacă va trebui să luptăm cu trupe mai numeroase am putea pierde poziţiile pe care trebuie să le păstrăm şi aceasta ar fi năruirea întregului nostru plan; atunci situaţia ar fi teribilă.

— E tocmai cum mă gândeam, zise Raimondo. Şi acum iată

ideea mea, d-le locotenent. E foarte simplă, după cum veţi vedea. Marius, Jean Bart, eu şi Zomba suntem obişnuiţi să umblăm prin desişuri şi păduri virgine noaptea sau ziua; e un lucru pe care l-am făcut de sute de ori. Deci cred că noi câteşi patru am putea pleca imediat şi prin mlaştini s-ajungem la satul care arde colo şi să culegem ştiri, nu numai despre trecerea piraţilor, dar şi informaţii precise despre prezenţa sau absenta locotenentului Chicot. Am putea chiar să mobilizăm pe anamiţi care vor fi supravieţuit, catastrofei şi să strângem cu ajutorul lor provizii de tot felul pe care să le aducem aici. Şi-apoi, în caz de pericol, carabinele noastre ar aduce un real serviciu sublocotenentului Chicot, mult mai apreciabil decât dac-am sta aici fără să facem nimic. Iată ideea mea; sper că ne veţi permite s-o punem în practică şi că Marius şi Jean Bart sunt cu totul de părerea mea.

— Cred şi eu! Ideea ta e minunată, dragul meu! Aşa ceea e pentru noi. Începusem să ruginesc pe stânca asta.

— Marius are dreptate, conchise Jean Bart cu obişnuit a-i gravitate. Experienţa pe care am căpătat-o în Africa ne face apţi să îndeplinim misiunea solicitată de Raimondo pentru noi.

Locotenentul n-avu puterea să răspundă imediat. Era încremenit.

Ideea lui Raimondo, misiunea reclamată în mod atât de modest de cei trei cercetaşi era ceva colosal.

Se gândise şi dânsul să trimită, pe câţiva din oamenii săi spre sat, ca să facă exact ceea ce propusese Raimondo. Dar respinsese imediat acel gând, fiindcă a trimite pe cineva prin mlaştini şi bambuşi, spre un sat incendiat şi ocupat probabil de piraţi, era a-l trimite la moarte.

Fără îndoială, dacă înainte de a muri reuşeau, avantajul pentru mica coloană concentrată pe stânca Se-Ho era imens, dar erau 99 de probabilităţi contra una singură ca întreprinderea să nu reuşească; şi a nu reuşi însemna a muri.

Iată de ce, în faţa acestei propuneri eroice, locotenentul rămase înmărmurit.

Cât pentru sergentul Louis, vechi soldat deprins cu actele de bravură, fu totuşi atât de emoţionat încât ochii i se umplură de lacrimi.

Dar, în faţa acelei tăceri, Marius izbucni cu tonul lui glumeţ şi nerăbdător:

— Ei bine, d-le locotenent, cât timp vă veţi muşca mustăţile n-

o să putem pleca; ne trebuie o permisiune mai precisă.

— Bravi băieţi! Dar e cu putinţă să vă gândiţi să faceţi un lucru ca ăsta?

— Cum dacă e posibil! Dar e ceva foarte natural, zise Raimondo. Vă asigur că-l vom duce la bun sfârşit.

— Da, dar vă duceţi să înfruntaţi un pericol spre care n-aşi fi trimes pe nici unul din legionarii mei.

— Cred şi eu! observă Jean Bart. Legionarii d-voastră ocupă mai mult loc decât noi. Noi ne vom strecura nevăzuţi şi neauziţi pe când ei n-ar putea să se mişte fără să nu facă zgomot şi să fie descoperiţi.

— Da, da, mii de pipe! Nu uitaţi d-le locotenent că am fi capabili, profitând de faptul că suntem aşa de slabi să ne ascundem într-o trestie de bambus. Ştiţi cum procedăm? Luăm o secure, despicăm bambusul, ne strecurăm înăuntru şi-l închidem la loc. Piraţii trec, neştiind că cei trei bambuşi sunt locuiţi şi, după ce au trecut, ieşim şi pornim binişor la drum. Nu e atât de greu, după cum vedeţi!

— Şi cu Zomba ce faceţi? întrebă locotenentul, făcându-se că râde ca să-şi ascundă emoţia violentă de care era cuprins.

— Zomba? La naiba! Dacă vă închipuiţi că ăsta ne încurcă?... Zomba îşi scoate bluza şi pantalonii şi îi ascunde într-un tufiş; se caţără pe un arbore de care se atârnă cu picioarele şi, de jos, oricine îl poate lua drept o maimuţă.

La astfel de argumente nu se putea răspunde. Locotenentul era învins. Şi presimţind aceasta, Raimondo insistă:

— Vă rugăm, lăsaţi-ne să plecăm, nu e vorba numai de siguranţa coloanei d-voastră, dar şi de izbânda întregului plan al colonelului. De vreme ce ne-a lăsat în postul cel mai periculos, asta înseamnă că ştia că puteam fi de folos. Dacă ne lăsaţi să plecăm, vom face armatei serviciul pe care colonelul l-ar fi aşteptat din partea noastră, dac-ar fi cunoscut situaţia.

— Foarte bine! exclamă Marius. Raimondo vorbeşte ca un diplomat. După un astfel de discurs nu vă mai rămâne altceva, domnule locotenent, decât să ne spune-ţi: Hai, căraţi-vă de aici!

Veselia lui Marius învinse ezitările locotenentului, care cântări toate probabilităţile pro şi contra. Trimiţând pe cercetaşi şi pe Zomba însemna a-i expune la cea mai grozavă moarte, căci piraţii erau de o cruzime rafinată.

Dar, la lumina blândă a lunii, acele figuri exprimau atâta încredere şi îndrăzneală în cât Cordier se lăsă convins.

— Ei bine, declară el cu glasul tremurându-i fără voie de emoţie, vă autorizez să plecaţi. Nu vă dau ordine nici instrucţiuni; las totul la imaginaţia voastră atât de fecundă. Dacă izbutiţi întreaga armată vă va datora succesul final. Dar, dacă veţi muri îmi voi imputa moartea voastră până la ultima suflare, întocmai ca un tată care şi-ar fi părăsit fii.

— Un tată! exclamă Marius, râzând, ca să înlăture slăbiciunea provocată de înduioşarea ce-i cuprindea fără voie, dar d-ta n-ai decât douăzeci şi şase de ani, dragă d-le locotenent, nu eşti decât fratele nostru mai mare!

— Ei bine! Să ne îmbrăţişăm ca nişte fraţi.

Deschise braţele şi schimbară sărutarea frăţească a soldaţilor care merg spre victorie sau spre moarte.

Cinci minute după aceea, înarmaţi din cap până-n picioare, cei trei cercetaşi şi Zomba coborau de pe stânca Se-Ho, pierzându-se în noapte.

CAPITOLUL IV
Cei trei cercetaşi se sacrifică

Bineînţeles Raimondo luase, ca de obicei, comanda micului grup.

Când ajunseră pe o potecuţă care şerpuia prin pădurea de bambuşi în direcţia fluviului Negru, Raimondo o luă în fruntea coloanei, Marius al doilea şi Zomba în ariergardă. Spre a avea mâinile libere ca să dea la o parte numeroasele şi continuele obstacole naturale purtau puşca în bandulieră, iar securea şi browningul în teaca lor, atârnate la centură. Pălăria de pâslă era solid legată cu o cureluşă pe sub bărbie şi n-aveau nici un fel de bagaj. N-aveau la ei afară de arme decât cartuşiera cu care erau învăţaţi de atâta vreme.

Părăsind lagărul la unu noaptea ajunseră pe malurile fluviului la trei şi în regiunile acelea între orele 3 şi $3^1/_2$ se ivesc primele raze ale soarelui. Aici li se înfăţişă un obstacol, la care se gândiseră tot drumul; fluviul negru despărţea regiunea stâncii Se-Ho de cea ocupată de satul incendiat, Raimondo declară:

— V-aţi gândit desigur şi voi, la fluviul acesta şi la imposibilitatea de a-l trece cu piciorul; spune-ţi deci, ce sunteţi de părere să facem?

— Căpitane, răspunse Zomba, făcând salutul militar, e idee bună în cap la negru!....

— Aho! zise, râzând Marius, s-o auzim! Nu prea ai des idei şi nu rişti să capeţi vreo meningită, dar când le ai, apoi sunt bune; hai dă-i drumul Zomba!

Zomba mulţumi cu un surâs afectuos şi continuă:

— Noi tăiere bambus, mari bambus, face plută în cinci minute şi apoi noi urcare pe plută...

— Am înţeles. Nu insistare... răspunse Raimondo, imitându-i felul de a vorbi. Scoateţi securile şi doborâţi bambuşi!

Ideea bravului negru era foarte simplă şi le-ar fi venit şi celorlalţi, dacă el nu le-ar fi luat înainte.

Dar cercetaşii aveau delicateţea de a-l lăsa pe bunul Zomba – când ieşea din rolul său de servitor şi soldat supus, spre a participa la deliberările generale, exprimându-şi o părere oarecare – să creadă că ei n-ar fi găsit-o atât de repede.

Aceasta bucura pe bravul negru, răsplătindu-l de devotamentul său incomparabil, absolut şi de care dase dovadă adeseori..

În mai puţin de cinci minute trestiile de bambus fură doborâte, cu alţi bambuşi transversali şi, cu ajutorul unor liane fură legate toate la un loc şi consolidate cu un adaos de ramuri uscate; şi se îmbarcară pe pluta pe care Zomba o dirija pieziş în spre celălalt mal, servindu-se de un bambus mai lung decât celelalte în loc de prăjină.

Şi debarcară pe malul opus, pe un tren extrem de accidentat, care mergea urcând mereu până la un şir de munţi ce formau vaste platouri succesive; în marginea de răsărit a acestor platouri se aflase satul, care fusese incendiat.

Cercetaşii nu regretau cu ieşiseră din regiunea mlăştinoasă prin care înaintau atât de greu. Dar dacă solul pe care mergeau acuma oferea mai puţine dificultăţi, în schimb prezenta şi pericole mai mari. Era bântuit de tigri. Şi tigru tonkinez e extrem de sălbatic, îndrăzneţ şi feroce.

Persecutat de anamiţi cărora le distruge turmele, nutreşte pentru om o ură teribilă. Şi nu arare ori se întâlneşti pe drumurile Tonkinului corpul vreunui anamit pe jumătate devorat.

Îndată ce tigrul descoperă pe trecătorul singuratic, îl măreşte, îl doboară la pământ, atacându-l pe neaşteptate şi îl sfâşie înainte de a se putea apăra.

Dar valoroşii tineri erau obişnuiţi să sfideze fără frică asemenea pericole: văzuseră lucruri şi mai grozave pe când străbătuseră Africa.

De aceea nu se preocupară prea mult de tigri, ci căutară să facă cât mai puţin zgomot posibil ca să nu fie auziţi de piraţi, în caz când ei ar fi fost pe aproape.

După ce urcară prima colină, imediat după fluviul Negru, fură nevoiţi să se oprească în faţa unei prăpăstii adânci care îi separa de a de a doua colină, mult mai înaltă.

— Mii de pipe! observă Marius, dacă prăpastia asta a fi largă numai de vreo doi metri am putea face un salt ca şi trecem de partea cealaltă; dar aşa, nici cel mai bun acrobat n-ar putea.

— Iar ca să ne coborâm din locul în care ne găsim iarăşi imposibil; stânca e absolut verticală.

— Trebuie să căutăm alt loc mai prielnic ca să trecem, zise Raimondo. Zomba şi Marius duceţi-vă spre dreapta, Jean Bart şi cu mine vom merge spre stânga şi îndată ce unul din noi va găsi

un drum bun de coborât, va trimite pe tovarăş său să vestească pe ceilalţi doi.

— Înţeles! zise Marius. Haidem Zomba!

Cei patru se despărţiră şi plecară în sensuri opuse. Dar nu se pierduseră încă din vedere, când Marius se întoarse şi cu glas conţinut, dar destul de tare ca să fie auzit de ceilalţi doi strigă:

— Ohe!

Raimondo şi Jean Bart se întoarseră şi văzură pe Marius chemându-i cu gesturi mari. Se întoarseră în grabă şi constatară că prăpastia, de şi tot atât de repede, se strâmta atâta în cât n-avea mai mult de doi metri lărgime. Era tocmai ceea ce-i trebuia lui Marius ca să sară.

Dar Jean Bart, plecându-se asupra precipiţiului încruntă fruntea şi zise:

— Pe S-ta Fecioară: Nu trebuie să greşim saltul, căci dacă unul din noi cade în fundul prăpastiei desigur că nu se mai întoarce.

Raimondo şi Marius se plecară şi ei şi priviră în jos.

Crăpătura era adâncă şi neagră şi se auzea apa căzând din stâncă în stâncă.

— Brr! făcu Marius, Jean Bart are dreptate nu e recomandabil, să facem un salt colo jos!

— Ar fi un salt în eternitate! zise Raimondo.

— Urâtă gaură! zise Zomba, ca în totdeauna concis.

— Importantul ar fi să ştim, zise Raimondo, dacă cealaltă margine nu se va nărui sub picioarele noastre din pricina violenţei saltului.

— Nu cred, zise Jean Bart şi marginea cealaltă trebuie să fie de piatră ca şi aceasta.

— Mii de milioane de pipe! întrerupse Marius, nu conversând o vom sări. Eu încep!

Dar tocmai să-şi facă vânt, când Zomba îl opri.

— Eu încep primul. Daca eu cade în gaura, nu e rău mare.

— O, tu! răspunse Marius. Asta n-ar dovedi nimic. Tu ni picioarele de două ori mai lungi ca ale noastre.

— Eu, răspunse Zomba de partea cealaltă primeşti cercetaşi în braţe!...

— Iată o idee excelentă! aprobă Raimondo. Sări, Zomba!

Un salt de doi metri pentru negru era un mic joc. Nici nu-şi făcu prea mult vânt şi cu, picioarele lipite, fără cea mai mică sforţare, sări dincolo de prăpastie. S-ar putea crede că doi metri nu erau prea mult nici pentru cercetaşi. Dar, trebuie să ne

gândim că erau echipaţi, înarmaţi, încărcaţi cu câte o sută douăzeci de cartuşe şi că marşul din zilele precedente şi plictiseala imobilizării pe stânca Se-Ho îi obosise şi enervase.

Şi ceva mai mult, acel salt nu-l făceau ca să se distreze, dacă nu-l reuşeau însemna pentru ei moartea.

În asemenea condiţiuni cei doi metri făceau cât patru şi a-i trece dintr-o săritură era destul de greu pentru ca ideea lui Zomba să nu fie primită cu o unanimă mulţumire.

Marius îşi luă pentru a doua oară avântul, când un incident de o gravitate neprevăzută îl opri din nou.

— Zomba! strigă brusc Raimondo. Atenţie! Un tigru.

Şi pe când oprea pe Marius, cu o mână. Raimondo arăta un tufiş dincolo de prăpastie la vreo treizeci de metri de Zomba.

Toţi se întoarseră în direcţia arătată şi văzură un tigru enorm vărgat cu negru, care sta gata să sară.

Zomba şi cercetaşii întinseră în acelaş timp carabinele şi erau să tragă asupra tigrului, când Jean Bart strigă:

— Nu, nu trageţi! Zomba, puneţi baioneta!

Zomba se supuse, poate fără chiar să fi înţeles. Dar Marius şi Raimondo, rămaseră cu totul nedumeriţi.

— De ce? întrebară împreună.

— Ei! răspunse Jean Bart. Fiindcă detunăturile ar putea atrage pe piraţi care trebuie să fie prin aceste locuri.

— Dar Zomba va fi sfâşiat! exclamă Marius. Să sărim!

— Da, da! Să sărim!

Şi câteşi trei, fără a-şi măsura avântul, dar cu o vigoare înzecită de prezenţa pericolului, fură dintr-o săritură dincolo de prăpastie.

Căzură drept în picioare în partea cealaltă, alături de Zomba, care era în poziţie de apărare cu baioneta întinsă aşteptând atacul inamicului.

Raimondo, Marius şi Jean Bart puseră şi ei baionetele la carabină şi cele patru vârfuri ascuţite sclipiră în faţa tigrului care, ceva mai departe, îi privea mârâind închizând şi deschizându-şi fălcile puternice, dar fără să sară.

Situaţia era primejdioasă, dar în acelaş timp şi comica şi Marius exclamă cel dintâi.

— Sare? Nu sare? Haide drăguţă sări şi-o să vezi ce frumos o să te punem în frigare. O să-ţi facem patru găurele, la care n-o să mai găseşti nasturi potriviţi.

— *Acre! Acre!* strigă Jean Bart ca să excite bestia.

— Dar, tăceţi odată! zise Raimondo. Sunteţi nişte copii!

— Nu zău! Dar imbecilul ăsta de tigru mă face să-mi pierd răbdarea. Nu cumva crede c-o să stăm aici până la noapte? Or sare, or dacă nu să se care de-aici.

Admirabil sânge rege!

Trebuiau să fie cei trei cercetaşi şi să fi trecut victorioşi prin pericolele prin care trecuseră ei, ca să poată glumi astfel în faţa celei mai formidabile fiare sălbatice din câte există. Căci, cu toate baionetele lor, dacă tigrul se repezea la dânşii, ar fi putut chiar fiind rănit să-i sfâşie cu o singură lovitură de labă.

Dar nici ei, nici Zomba nu se gândeau la aşa ceva. Ştiau numai că erau la adăpost îndărătul a patru baionete şi că, dacă tigrul s-ar fi repezit l-ar fi primit în vârful lor. Şi acest lucru li se părea atât de simplu încât se înfuriau că animalul nu sărea.

— Ei! zise Raimondo, dar noi suntem grăbiţi şi ne-am plictisit s-aşteptăm. Dacă ne ridicăm şi ne vedem de drum, tigrul e în stare să ne sară în spinare. Trebuie să sfârşim odată!

— O idee! propuse Marius. Aşa îngenuchiaţi cum suntem, să înaintăm spre bestie, făcând un singur front şi să-i strigăm: *Kiss! Kiss!* Poate aşa o irităm şi-o facem să se repeadă la noi; sau o speriem şi fuge.

Aşa şi făcură.

Pe când înaintau, făceau mereu: *Kiss! Kiss!* La care Marius mai adăuga şi alte exclamaţii pitoreşti din vocabularul lui milanez.

Deodată tigrul scoase un urlet teribil şi, destinzându-se ca împins de un resort, descrise o traiectorie în aer şi recăzu în cele patru labe, dar nu în vârful baionetelor ci, dincolo de ele, la trei sau patru paşi de cercetaşi şi de Zomba.

Raimondo care văzuse pe tigru sărindu-i peste cap, nu-şi pierdu sângele rece şi comandă cu ton autoritar:

— Ocolire la dreapta! Dreapta!

Cei doi cercetaşi şi negrul executară mişcarea întocmai ca nişte soldaţi şi cele patru baionete se întoarseră în direcţia tigrului, care se întorsese şi el, tremurând de furie. Vârful celor patru baionete nu erau decât la douăzeci de centimetri de gâtul bestiei.

Se întâmplă rar ca vreun om să se găsească atât de aproape de un tigru în libertate într-o atitudine atât de ameţitoare.

Pentru prima oară în viaţa lor, cei trei cercetaşi şi Zomba putură vedea privirea felinului destul de aproape spre a înţelege toată frumuseţea ochilor săi negri punctaţi cu galben.

Desigur la o grădină de aclimatație te poți găsi chiar la doi metri de un tigru, dar niciodată ochii unei fiare captive, fie chiar înfuriată, nu pot exprima aceea ce exprimau atunci ochii tigrului tonkinez.

— La naiba! murmură Raimondo. Ce privire grozavă! Şi spuse aceste cuvinte cu un fel de respect instinctiv pentru forța şi furia fiarei.

Tovarăşii lui nu spuseră nimic, dar cine i-ar fi observat cu atenție ar fi văzut că-şi muşcau buzele şi că mâinile li se încleştau pe carabine.

Acele clipe de aşteptare şi de amenințare reciprocă nu durară mai mult de o jumătate de minut şi Marius care era între Jean Bart şi Zomba, exact în fața felinului, avu un gest nervos, poate involuntar, care-l făcu s-atingă puțin botul animalului.

Acesta scoase un miorlăit sinistru şi făcând un pas înapoi, azvârli spre Marius puternica lui labă, dar în acelaşi timp, baionetele, mânuite de mâini solide îi pătrunseră în piept, în gât şi în spinare. Fu ceva îngrozitor. De mai multe ori, cercetaşii şi Zomba scoaseră baionetele pline de sânge şi le împlântară iarăşi în corpul tigrului înfuriat, dar acesta lovit de moarte se zbătea în convulsiuni grozave.

Din fericire, loviturile sale de labe nu izbeau decât în gol, sau vârful vreunei baionete, pe când celelalte îi pătrundeau în diferite părți ale corpului.

Însfârşit, tigrul se prăbuşi la pământ, avu o ultimă tresărire şi rămase nemişcat în mijlocul unei bălți de sânge. Extraordinara luptă era terminată.

— Haidem! zise Raimondo, care-şi păstrase mai mult decât ceilalți sângele rece. S-a sfârşit, să nu mai pierdem timpul.

Şi văzând că tovarăşii săi păreau hipnotizați de cadavrul tigrului şi nu se mişcau, strigă cu glasul iritat şi cu un ton de comandă:

— Marius, Jean Bart, Zomba! La dreapta împrejur, înainte, marş!

Acel ordin militar trezi pe cercetaşi din amorțeala lor.

Se întoarseră în călcâie şi porniră la drum, sub privirea severă a lui Raimondo, ca şi când ar fi executat un exercițiu.

După câteva minute mulțumită exemplului lui Raimondo, toți îşi recăpătaseră sângele rece. Jean Bart zâmbi şi zise:

— Pe Cristof Columb! Mi se pare că o clipă am fost toți nebuni!

— Da! zise Marius cu gravitate, nebuni de sânge şi de pofta de

a distruge.

— Da, da, urât lucru! zise Raimondo.

Zomba nu spuse nimic, dar ca şi când şi el şi-ar fi dat seama că se lăsase să fie târât de un impuls de ferocitate nedemn de un om, clătină cu severitate din cap.

Ca şi când acest incident ar fi îmblânzit destinul, nimic nu mai tulbură în ziua aceea, drumul celor patru tineri, în mersul lor spre ultima colină, în căutarea sublocotenentului Chicot şi a oamenilor săi.

Coborâră văi, escaladară stânci, străbătură păduri de bambuşi. Trecură prin mlaştini şi prin bălţi, dar însfârşit la trei după amiază ajunseră la poalele ultimei coline, pe care de la răsăritul soarelui începuseră s-o zărească la orizont.

Această colină mai înaltă decât celelalte prezenta şi mai multe dificultăţi; într-adevăr nu numai că era mai accidentată dar flancurile numeroaselor sale râpe erau acoperite de pietre. Îndată ce puneau piciorul pe o piatră erau târâţi pe o distanţă de câţiva metri fără să găsească nimic în cale de care să se agaţe.

În zadar căutară cu ochii în toate părţile; era imposibil să găsească ceva care să le uşureze mersul.

Şi soarele apuse iar noaptea învălui pământul cu umbrele sale înainte ca ei să fi ajuns pe ultima platformă, unde credeau că vor găsi cenuşa satului incendiat.

Sperau apoi să găsească urme de trecerea lui Chicot şi a oamenilor săi, precum şi urmele piraţilor, aflând astfel direcţia luată şi de unii şi de alţii.

Căutau, însfârşit, să găsească vreun locuitor din sat. Şi de aceea, mergând, cercetau cu ochii toate tufişurile din cale, sperând să descopere pe vreun nenorocit ascuns acolo.

— Iată-ne serviţi! exclamă Raimondo, văzând noaptea lăsându-se cu repeziciune.

— Cu atât mai mult cu cât nu e nici lună nici stele, zise Jean Bart.

— Şi că ameninţă să plouă, mii de pipe, mormăi Marius.

Într-adevăr, câţiva nori, la început uşori se îngrămădiseră la orizont şi masă lor neagră înainta cu repeziciune acoperind tot cerul.

Un vânt puternic începu să sufle şi călătorii simţiră primele picături de apă în mijlociii unei răbufneli atât de puternice în cât fu cât pe aici să-i trântească la pământ.

— Oho! exclamă Marius, situaţia se complică. N-o să mai

regăsim niciodată drumul în mijlocul acestui haos de pietre ce se rostogolesc la fiecare pas.

— Şi n-avem nici lămpi electrice, observă Raimondo.

— Nu, au rămas în raniţele noastre pe stânca Se-Ho.

— N-are a face. Trebuie s-ajungem cu orice preţ. Daca, nu ne putem ţine pe picioare, să mergem în patra labe şi să ne agăţăm de orice-am putea.

Şi în mijlocul furtunii şi a ploaiei care cădea cu furie, cei trei cercetaşi şi Zomba, târându-se cu mâinile şi cu ulcioarele, începură să urce colina fără a vedea măcar la doi paşi. Erau conduşi doar de instinct.

Din când în când ridicau capul ca să-şi dea seama de drumul ce le mai rămânea de făcut.

Căci, oricât de întunecoasă era noaptea cerul plin de nori era mai puţin negru decât pământul; ridicând capul cei trei cercetaşi vedeau conturul colinei profilându-se pe fondul mai puţin întunecos al cerului.

— Curaj! Curaj! îşi şopteau între ei.

Şi, uzi până la piele, zgâriaţi şi istoviţi, dar mai încăpăţânaţi ca oricând, urcau, urcau mereu.

CAPITOLUL V
Stai! Cine e?

Decât timp mergeau aşa?

Decât timp se înnoptase?

Dacă cineva i-ar fi întrebat, n-ar fi putut răspunde, când, deodată, se pomeniră pe un teren plan şi nu văzură înaintea lor decât imensitatea întunecoasă a platoului.

— Mii de pipe! exclamă Marius, abia suflând. Cred c-am ajuns.

— Numai că e mai întuneric decât în gura unui cuptor stins şi mă întreb cum o să recunoaştem locurile şi cum o să descoperim unde se găsea satul?

— Asta mă întreb şi eu, zise Raimondo.

În mod maşinal porniră din nou, precedaţi de Zomba.

Dar, după douăzeci de paşi fură opriţi de o voce, care striga în franţuzeşte:

— Stai! Cine e acolo?

În momentul acela Zomba era înainte şi cei trei cercetaşi la câţiva paşi de dânsul, destul de aproape, pentru ca la lumina slabă care se strecura printre nori să-şi poată distinge reciproc expresia obrazului.

Raimondo văzu că Jean Bart era să răspundă şi cu o mişcare repede îi închise gura cu mâna, şoptindu-i:

— Nu răspunde! Accentul!

— Accentul! întrebă Jean Bart uimit.

— Care accent? întrebă Marius, tot atât de uimit.

— Ce fel, răspunse Raimondo încet, n-aţi observat în pronunţie un accent străin, care pare foarte suspect? Mulţi piraţi au fost la oraş ca servitori pe lângă francezi, exercitând spionajul. Aceste cuvinte au fost, poate, rostite de un pirat. Şi dacă răspundem, sau dacă înaintăm, putem cădea în vreo cursă.

— Aşa e! ziseră toţi.

Şi văzură în timpul acela pe Zomba care se lăsase în genuchi şi se întindea cu faţa la pământ.

Făcură imediat ca dânsul.

Şi atunci, în noapte, glasul necunoscut repetă:

— Sai! Cine e?

Nedumeriţi, cei trei cercetaşi se întrebau dacă trebuiau să

răspundă sau nu, ne văzând, oricât priveau în noapte, pe santinela care strigase.

Şi se gândeau, că un glonţ tras de acea santinelă, care desigur îi vedea, ar fi putut ucide pe unul din ei.

Situaţia nu putea fi prelungita.

Trebuia neapărat să ştie cine era santinela.

— Un moment! zise Marius. O văd!

— Unde? întrebară Raimondo şi Jean Bart.

— Colo, în aceeaşi linie cu corpul lui Zomba lungit; vedeţi cocoaşa aceea a terenului, care se desenează mai neagră pe cerul obscur?

— Adevărat! răspunseră împreună Raimondo şi Jean Bart.

— Atunci, ce facem? întrebă Marius.

— Ei bine trebuie să răspundem, hotărî Raimondo; să riscăm totul şi dacă santinela trage, să tragem şi noi formând un careu, sau dându-ne înapoi ca să ne retranşăm îndărătul stâncii după care am ocolit chiar acum şi care e la cincizeci de paşi de noi.

— Da, zise Jean Bart.

— Haidem! ordonă Raimondo.

Era să se ridice, când Marius îl opri.

— Nu te mişca. Zomba nu mai e înaintea noastră.

Într-adevăr, zadarnic se uitau, nu mai vedeau pe Zomba.

— Am înţeles, zise Raimondo. Zomba s-a dus să recunoască santinela.

— Tocmai!

Şi cei trei cercetaşi aşteptară, ţinându-şi respiraţia.

Noaptea era prea adâncă şi nu puteau urmări cu privirea pe Zomba care se târa pe pământ. Nu vedeau mai departe de cinci sau şase paşi.

Marius totuşi, distinse cocoaşa formată de santinelă, din pricină că platoul din vârful colinei permitea ca orice ridicătură de teren să se reflecteze asupra îndepărtatului orizont al cerului, care acum, curăţat de nori, era destul de luminos.

La un moment dat, cercetaşii auziră un zgomot metalic de arme şi văzură în locul santinelei două umbre care se zbăteau.

— Se bat! observă Jean Bart.

— Mii de pipe! bombăni Marius.

— Santinela nu strigă, reluă Raimondo, desigur că Zomba a strâns-o de gât. Haidem!

— Haidem!

Şi toţi fugiră spre locul aceia.

Ajunşi, găsiră ne Zomba îngenunchiat alături de un corp întins.

Se plecară şi ei ca să vadă mai de aproape corpul şi nu-şi sutură opri o exclamaţie de surprindere.

Acel om, acea santinelă, acel prizonier era un anamit.

Şi un anamit pirat.

— Canaliile! murmură Raimondo, presimţirea mea era justă. Presupunând că prin împrejurimi s-ar putea găsi oameni din trupele franceze, au pus santinele, care să strige în franţuzeşte. Bun mijloc de a prinde în cursă, ce e drept, dar de data asta nu le-a reuşit, mulţumită lui Zomba.

— Îţi mulţumim Zomba! ziseră împreună câteşi trei.

— Bun! Bun cercetaşi! zise Zomba satisfăcut.

Dar nu era momentul să se felicite. Trebuia să ia o hotărâre imediată, căci desigur că piraţii nu erau departe. Poate că din pricina vântului care sufla, nu auziseră strigătul santinelei, căci desigur că altminteri, ar fi venit imediat vreunul din ei.

Trebuia deci să profite de clipa aceea şi să ia o hotărâre, care să-i scoată din situaţia echivocă şi periculoasă.

Rămaseră câteva cline în tăcere, gândindu-se.

Marius era tocmai să emită o părere, când, rămase cu gura căscată, întingând mâna înainte.

Toţi urmară direcţia indicată şi văzură pe pământ o formă neagră, care se mişca încet.

— *Acre! Acre!* şopti Jean Bart, alt anamit!

— Bun. Bun! murmură Zomba.

Şi desfăcându-se de grup, negrul începu să se târască spre forma aceea neprecisă.

Spre a înţelege posibilitatea acestor scene succesive, trebuie să ne amintim că întunerecul, deşi mare, permitea totuşi să se distinsă în mod vag mişcările şi formele, deoarece o slabă licărire de lumină filtra printre norii de pe cer.

Cei trei cercetaşi putură deci urmări mişcările lui Zomba care se târa pe pământ. Profitând de cele mai mici excrescente ale solului spre a se disimula şi a nu fi văzut de cealaltă umbră, care înainta încet.

Şi, în curând, cercetaşii văzură că Zomba aşteptând pe cealaltă umbră neagră să se năpustească asupră-i şi s-o doboare.

Imediat, părăsind pe prizonierul lor pe care-l legaseră bine. Cei trei cercetaşi, o luară la fugă în direcţia în care Zomba şi cealaltă formă neagră se luptau desigur în tăcere.

Aşa presupuneau cel puţin.

Şi rămaseră încremeniţi când ajungând la Zomba îl văzură stând alături de celălalt şi strângându-şi mâinile cu aerul cel mai prietenos din lume.

Cercetaşii aflară imediat explicaţia misterului.

Individul cu care Zomba părea, atât de intim era un soldat din legiunea străină, care făcea parte din trupa comandată de sublocotenentul Chicot şi acel soldat era, ca şi Zomba, un negru din Abisinia.

Să se întâlnească în munţii Tonkinului când se născuseră la mii de kilometrii, departe de acele locuri, era desigur un joc al întâmplării care îndreptăţea cea mai exuberantă veselie.

Desigur, în orice altă împrejurare cei doi negri ar fi dansat o „bambula” îndrăcită acompaniată de asurzitoare strigăte de entuziasm, dar în vecinătatea piraţilor, bucuria lor era redusă la manifestări mai potolite şi se mulţumeau să-şi strângă mâinile râzând încetişor.

— Ei bine Zomba, întrebă Raimondo, poţi să ne explici?

— El compatriot la Zomba! explică negrul. El legionar la sublocotenentul Chicot şi trupa lui la o sută de metri de aici. El venit când sublocotenentul Chicot văzut pe noi târând ca tigrii şi doborând santinela pirat.

Explicaţia era foarte clară.

Raimondo porunci lui Zomba să se ducă să ia pe santinela pe care o capturase şi, conduşi de celălalt negru, pe care-l chema Loli, cei trei cercetaşi, urmaţi de Zomba, care ducea în spinare pe prizonier, se grăbiră s-ajungă la locul, unde poposea trupa lui Chicot.

De data asta, la apropierea lor nu se mai auzi strigând: nici „Stai” nici „Cine e acolo”, dar trei oameni se iviră în noapte şi cercetaşii văzură lucind baionetele lor în mijlocul întunericului.

Loli dete parola:

— Franţa, amiralul Courbet!

După câteva minute, fără ca să fi aprins vreo lumina, cei trei cercetaşi şi Zomba erau primiţi de sublocotenentul Chicot în persoană pe pragul unui vast cort, întins în mijlocul taberei.

Sublocotenentul nu-şi ascunse mirarea la vederea celor trei cercetaşi.

— Nu ştiam ce să cred, zise el, când am zărit umbrele voastre târându-se în direcţia santinelei anamite, care de departe, supraveghea împrejurimile taberei noastre. Şi când m-am

convins că nu puteam da de rostul enigmei cu un simplu raţionament, am trimis pe Loli să vadă ce e.

— E foarte simplu, răspunse Raimondo.

Şi povesti ofiţerului, uimit drumul pe care el şi tovarăşii săi îl făcuseră de la râpa Se-Ho pân-acolo.

La rândul lor cercetaşii cerură explicaţii cu privire la flăcările pe care le văzuseră în noaptea precedentă.

— Era satul anamit care ardea, răspunse sublocotenentul. Am sosit prea târziu, căci incendiul îşi săvârşise opera. Am avut o luptă cu piraţii, dar i-am pus pe fugă după ce am omorât câţiva. Dar, aceia făceau parte numai dintr-un detaşament; pe la sfârşitul zilei piraţii s-au întărit cu un contingent superior oamenilor mei şi am motive să cred că însăşi De Tham se găseşte, în mijlocul bandelor sale, care sunt foarte numeroase şi puternice. A trebuit să bat în retragere şi lupta ne-a costat doi trăgători anamiţi şi un legionar, pe care am avut timpul să-i îngropăm chiar în locul unde au căzut.

— Şi acum, întrebă Raimondo, ce faceţi?

— Voiam să continuu, spre ziuă, retragerea. Nu cunosc îndeajuns regiunea ca să pot relua mersul în timpul nopţii, M-am retranşat aici într-o poziţie pe care piraţii n-o pot înconjura. Sunt siliţi să se menţie de partea cealaltă a platoului şi se tem să ne atace în timpul nopţii fiindcă nu şi-au putut da încă bine seama de numărul oamenilor mei.

După aceste declaraţii, Raimondo povesti cum locotenentul Cordier sperase ca stânca Se-Ho va fi împresurată de oamenii lui De Tham.

— Ştiu, răspunse tânărul ofiţer. Şi planul meu era tocmai ca bătând în retragere să atrag, încetul cu încetul pe De Tham spre stânca Se-Ho.

— Dar sunteţi într-o gravă primejdie, observă Marius, căci dacă piraţii sunt numeroşi, ar putea, în timpul retragerii voastre, să efectueze o mişcare înconjurătoare şi să vă taie drumul, spre stânca Se-Ho.

— Tocmai de asta mă temeam şi mă tem încă. În cazul acesta va trebui să formăm un careu şi să rezistăm cât mai mult posibil, sau să ne lăsam să fim ucişi pe poziţie, aşa încât să permitem trupelor colonelului nostru să ajungă înainte ca De-Tham şi bandele sale să fi ocupat stânca Se-Ho, după ce va fi masacrat pe Cordier şi pe oamenii săi.

— Va să zică, observă Jean Bart, dacă colonelul nu vine mai

repede şi piraţii sunt numeroşi, suntem pierduţi cu toţii.

— E evident! răspunse ofiţerul cu cel mai mare sânge rece. Dar, datoria soldatului e de-a prevedea totdeauna cazul în care va trebui să se sacrifice. Importantul e ca sacrificiul său să fie de folos armatei.

— Va să zică situaţia vă pare disperată? întrebă Raimondo.

— Da, dacă colonelul nu soseşte la timp spre a elibera cel puţin pe locotenentul Cordier.

— Unde credeţi că poate fi colonelul în momentul acesta? întrebă Marius.

— Nu ştiu; n-am nici o informaţie. Nu ştiu dacă e la douăzeci sau la o sută de kilometri de-aici. După informaţiile noastre, De-Tham ar trebui să fie încă în China şi să sosească abia peste o săptămână. Dar, a anticipat prevederile noastre cu opt zile; nu ne vom lăsa să fim intimidaţi, dar vom fi măcelăriţi, unul câte unul, de piraţi care sunt cu mult mai numeroşi decât noi.

— Ei bine, întrerupse Marius, vreţi să vă spun părerea mea?

— Spune! răspunse Chicot care admira sincer pe cercetaşi.

— Să nu mai aşteptăm zorile şi s-o ştergem. Drumul nu e, ce e drept, uşor şi vom aluneca destul de des, dar ştim că în jurul acestui platou nu e nici un pericol. Putem foarte bine să ne lăsăm s-alunecăm pe câte o distanţă de zece metri şi vreo stâncă, vreun tufiş, sau vreo mică prăpastie ne va opri, înainte de a ne face praf. Retragerea ar trebui făcută astfel: Zomba va dirija coborârea întregei trupe de-a lungul flancurilor colinei. Dv. veţi fi la mijloc cu oamenii dv. spre a menţine coeziunea trupelor, Raimondo, Jean Bart şi cu mine vom acoperi retragerea trăgând asupra piraţilor, dacă cumva ne atacă.

— Foarte bine, zise Raimondo. Sunt de aceiaşi părere.

— Şi eu, confirmă Jean Bart.

— Primesc! exclamă sublocotenentul Chicot, surâzând ca şi când ar fi fost vorba de o simplă plimbare. Şi eu m-am gândit la ceea ce mi-aţi spus, dar necunoscând de loc configuraţia colinei, eram silit s-aştept dimineaţa. După excelentul dv. proiect, vom avea poate şi posibilitatea de a părăsi platoul, fără ca piraţii să observe, deoarece aţi suprimat santinela pe care o puseseră în partea noastră.

Trupa sublocotenentului Chicot se compunea exact din treizeci şi opt de trăgători şi din şapte legionari sub comanda unui sergent la care se mai adăoga şi negrul Loli.

Această primă formaţie trebuia să urmeze imediat pe Zomba

care trebuia să-i dirijeze spre râpa Se-Ho. După el trebuia să pornească imediat locotenentul Chicot şi oamenii săi.

Iar Marius, Raimondo şi Jean Bart, în loc de a forma ariergarda cum conveniseră aveau să rămâie cu ofiţerul Chicot şi cei şapte legionari astfel că dacă se prezenta ocazia să poată forma un grup compact de trăgători.

Importantul era de a aduce în ajutorul locotenentului Cordier cât mai mulţi oameni, căci trăgătorii anamiţi, aproape neîndemânatici la câmp deschis, ar fi fost, dimpotrivă de mare folos spre a rezista atacurilor, îndată ce ar fi fost retranşaţi pe stânca Se-Ho.

În retragere apoi, n-ar fi putut susţine piept asaltului piraţilor, pe când sublocotenentul, cei şapte legionari şi cei trei cercetaşi formau un pluton de trăgători experţi şi de soldaţi capabili să ţie piept unui număr înzecit de inamici.

După ce aceste dispoziţii fură comunicate tuturor, corturile fură strânse în tăcere şi retragerea începu.

Cât timp merseră pe platou, nici un indiciu nu arată că piraţii îşi dădeau seama de marşul soldaţilor. Era relativ, uşor să nu facă zgomot atât timp cât se găseau pe teren plan. Norii acoperind din nou cerul, întunericul era atât de adânc, în cât numai zgomotul paşilor ar fi putut să-i dea de gol.

Dar, când ajunseră la panta colinei fu cu totul altceva.

Oricât de prudenţi erau punând piciorul pe pietre, acestea se rostogoleau zgomotos; şi e lesne de închipuit ce zgomot produc picioarele a cincizeci şi doi de oameni, sau aceşti oameni însăşi, când în grupuri de zece sau douăzeci, alunecau pe o distanţă de câţiva metri, fiind târâţi de pietrele ce se rostogoleau.

Pe când coborau, Raimondo, Marius şi Jean Bart priveau cu atenţie culmea ce se desena în contururi negre pe cerul întunecat.

În curând văzură pe acea culme numeroase umbre negre.

— Piraţii, exclamă Jean Bart.

— Da, mii de pipe! afirmă Marius.

— Atenţie băieţi! zise ofiţerul. Nu trageţi până nu comand eu foc!

Dar imediat se gândi că piraţii trebuie să-şi fi dat seama de mişcarea lor de retragere. Desigur trimiseseră în lagărul francez eclerori care găsiseră legată şi întinsă la pământ pe santinela pusă de Zomba şi pe care o lăsaseră acolo. Şi-atunci îşi zise că nu mai trebuia s-aştepte atacul piraţilor. Era mai bine să-i

surprindă printr-o ofensivă neaşteptată. Şi sublocotenentul Chicot comandă cu glas înăbuşit:

— Stai!

Şi cum, cercetaşii şi legionarii se adunau în jurul său întrebându-l, ofiţerul le spuse:

— Acele umbre formează ţinte minunate. Fiţi gata ca la comanda „foc” să-mi omorâţi câţi mai mulţi din acei piraţi.

Între timp retragerea trăgătorilor anamiţi de sub ordinele lui Zomba, sergentului legionar şi Loli continua şi zgomotul pietrelor ce se rostogoleau făceau de sigur pe piraţi să creadă că nimeni nu se gândea să tragă asupra lor.

Cercetaşii legionarii şi Chicot, puseseră un genuchi în pământ şi fiecare ochea cu atenţie un pirat.

Sublocotenentul ordonă în şoaptă:

— Atenţie! Foc!

Câteva minute gloanţele răpăiră ca grindina ce se loveşte de nişte geamuri. Şi când împuşcăturile încetară, nu mai vedea pe linia formată de culmea colinei nici o umbră neagră.

Dar urletele de durere, de furie şi de panică ce ajungeau până la urechile francezilor, lăsau să se ghicească reuşita deplină a manevrei.

Surprinşi în mod brusc de neaşteptata ofensivă, care făcuse probabil vreo treizeci de victime, piraţii fuseseră nevoiţi să bată în retragere precipitată, îndreptându-se spre baza formaţiunii lor, în punctul unde erau concentrate forţele lui De-Tham.

Şi credeau poate că acele focuri porneau de la noul trupe trimise în ajutorul sublocotenentului Chicot.

Fapt e, că piraţii nu se mai arătară şi cu toţii oamenii lui Chicot, inclusiv legionarii şi cercetaşii ajunseră cu bine la poalele colinei.

Şi zorile începeau să se ivească îndărătul norilor, pe un cer liniştit.

La lumina zilei, Chicot şi cercetaşii, continuând precipitata lor retragere, constatară că piraţii nu-i mai urmăreau.

O bucurie imensă umplu toate inimile, căci de-acum erau siguri că piraţii nu vor mai ajunge trupa franceză, după cum se şi întâmplă.

Drumul, cunoscut acum de cercetaşi, fu parcurs mult mai repede decât la venire.

La apusul soarelui toată trupa ajungea în faţa stâncii Se-Ho.

La strigătul santinelelor lui Cordier, sublocotenentul răspunse:

— Franţa! Chicot!

Fură felicitări, îmbrăţişări, salutări voioase din ambele părţi. Numele legionarilor şi ale trăgătorilor, ucişi în ajun în lupta susţinută de sublocotenentul Chicot împotriva piraţilor lui De-Tham, fură proclamate cu solemnitate de locotenentul Cordier.

Apoi, cei doi ofiţeri, care aveau acum la îndemână întregul lor contingent, pregătiră toate cele necesare pe stânca Se-Ho spre a putea susţine un atac al piraţilor mai multe zile şi chiar mai multe săptămâni.

Trăgătorii anamiţi ai lui Chicot aduseseră cu dânşii lăzi mari pline cu provizii.

Câţiva oameni fură trimişi la fluviul Negru ca sa umple cu apă toate burdufele. Alţi făcură în jurul stâncii tranşee, săpară şanţuri, pregătiră curse acoperindu-le cu frunze. În scurt, toată ziua aceia, după sosirea cercetaşilor şi a lui Chicot cu oamenii săi, toţi munciră voioşi spre a transforma stânca într-o adevărată fortăreaţă.

Proviziile fură examinate, măsurate şi sistematizate, aşa în cât să le dea putinţa de a rezista cât mai mult fără a fi expuşi să moară de foame.

Locotenentul Cordier, după ce calculă cu atenţie, constată că aveau apă şi provizii suficiente spre a rezista douăzeci şi două de zile.

— Sunt liniştit, zise el, colonelul va întrebuinţa mult mai puţine zile spre a veni aici. Nu va trece nici o săptămână şi veţi vedea razele roşii, care trebuie să ne semnaleze prezenţa sa. Cât pentru piraţi…

În momentul în care rostea aceste cuvinte şi voia să-şi exprime gândul cu privire la oamenii lui De-Tham, fu întrerupt de un gest al lui Marius, care îi întindea un binoclu, zicându-i:

— Priviţi! Priviţi, d-le locotenent, colo pe înălţimea aceea, sosesc!

Locotenentul luă binoclul, privi în direcţia indicată şi zise:

— E drept! Iată-i! Peste puţin vom avea atacul.

CAPITOLUL VI
Atins!

Trupa adunată pe stânca Se-Ho era compusă astfel: Locotenentul Cordier, sergentul Louis, caporalul Legal, douăzeci şi nouă de legionari, patruzeci şi nouă de trăgători anamiţi, cei trei cercetaşi şi Zomba.

În total optzeci şi cinci de oameni.

Raimondo şi Marius nu avură nici o însărcinare precisă. Combatanţi liberi se puteau duce în orice punct spre a se bate cu carabinele sau cu baionetele, după cum dictau împrejurările.

Sublocotenentul Chicot trebuia să comande trăgătorilor anamiţi, care aveau ordinul să nu se descopere niciodată, trăgând din locuri adăpostite, iar locotenentul Cordier îşi rezervă legionarii.

Cât pentru Zomba, el avea aceiaşi libertate de acţiune ca şi cercetaşii.

În mijlocul platoului dreptunghiular de pe stânca Se-Ho se ridica un vast cort deasupra căruia fâlfâia drapelul francez.

N-aveau deci decât s-aştepte asaltul. Dar nimic nu se întâmplată după prânz şi în timpul nopţii. Santinelele semnalară doar câteva lumini ce se zăreau în desişuri de-a lungul fluviului Negru şi în jurul stâncii.

Era evident că banditul De-Tham, voia să-şi ia revanşa într-un mod teribil.

De dimineaţă trompetele sunară voios deşteptarea şi sublocotenentul Chicot, care veghease toată noaptea, dădu raportul locotenentului Cordier.

— Judecând după numărul luminilor, piraţii sunt foarte numeroşi; vreo câteva mii.

— Într-adevăr, asta corespunde cu informaţiile primite, după care De-Tham şi-ar fi concentrat la graniţa chineză toţi oamenii disponibili.

— Hotărât lucru, aceasta e ultima partidă pe care Franţa o va juca în Tonkin împotriva şefului bandiţilor.

— Cu atât mai bine! Mii de pipe! exclamă Marius. Rezultatul e mai mult ca sigur: piraţii vor fi învinşi.

— În tot cazul, e sigur că asaltul pe care-l pregăteşte De-Tham

nu se va face azi, cunosc prea bine obiceiurile piraţilor. Vor petrece ziua trimiţând spioni în jurul nostru, De-Tham va privi din înălţime cu binoclul şi abia la noapte va da semnalul de atac. Lupta va începe două sau trei ore după apusul soarelui.

— Să vie! zise Marius. Îi aşteptăm.

Aceasta era dorinţa tuturor. În cursul zilei, exaltarea aşteptării crescu mereu în inimile soldaţilor.

Fiecare se gândea că misiunea detaşamentului era dintre cele mai frumoase. Ce victorie! Mai ales dacă reuşeau să puie pe fugă bandele lui De-Tham înainte de sosirea trupelor colonelului.

Atunci banditii dezorganizaţi vor cădea în mod fatal în reţeaua pe care colonelul o va fi întins desigur în jurul stâncii Se-Ho.

Aceasta era credinţa unanimă.

Şi dorinţa tuturor era, ca după primul asalt, locotenentul să le permită să părăsească stânca spre a continua lupta în câmpie.

Dar, ofiţerul conştient de răspunderea sa şi ştiind datoria sa de a nu-şi părăsi poziţia, nu putea consimţi şi zise:

— Dacă respingem atacul, după cum sper, cu atât mai bine! Dar vom rămâne aici şi vă interzic la toţi de a vă părăsi posturile.

Ordinul era formal şi toţi se pregătiră să i se supuie.

Dimineaţa trecuse în linişte, iar după amiaza păru destul de lungă.

După ce trupa se ospătă, toţi se simţiră bine dispuşi şi pregătiţi pentru luptă.

Se făcu noapte; o noapte senină şi călduţă. Toţi oamenii erau la posturile lor. Locotenentul Cordier şi cercetaşii se plimbau observând pe rând cele patru puncte cardinale. De o dată, fără nici o prevestire, o ploaie de gloanţe se abătu asupra stâncii şi nenumărate detunături răsunară în râpă.

Cordier şi cei trei cercetaşi se opriră brusc.

— Nu e nimeni atins? strigă locotenentul Cordier.

Urmă o tăcere scurtă, apoi din diferite puncte se auzi vocea sublocotenentului Chicot, a sergentului Louis, a caporalului Legal, care răspunseră:

— Nimeni!

— Bun, răspunse locotenentul. Staţi în gardă şi fiecare să-şi facă datoria.

Era într-adevăr asaltul. Un asalt teribil, cu atât mai primejdios şi mai violent, cu cât ofiţerii nu se aşteptaseră. Şeful De-Tham avusese infernala precauţiune de a-şi îmbăta oamenii cu rachiu de orez, căci păreau nişte adevăraţi diavoli care se năpustiseră

din toate părţile, luând cu asalt stânca Se-Ho.

Unii fură văzuţi căzând ca nişte ciorchine negre în fundul şanţurilor. Dar alţii, treceau peste şanţuri, dărâmau barierele şi agăţându-se de colţurile stâncii urcau cu repeziciune în mijlocul zgomotului infernal al detunăturilor ce răsunau din toate părţile.

Cei trei cercetaşi, îngenuchiaţi unul lângă altul alături de Zomba, descărcau pe rând carabinele. Tirul era mult uşurat de lumina stelelor şi de numărul asediatorilor. Fiecare glonţ lovea ţinta.

Dar când unul cădea, părea că alţi cinci piraţi veneau să-i ia locul.

Şi bandiţii se îndemnau cu strigăte sălbatice, blesteme şi urlete, iar din tufişuri răsuna muzica sălbatecă şi discordantă a unor trompete făcute din dinţi de elefanţi Dar sonoritatea lor era atât de puternică în cât domina strigătele piraţilor şi zgomotul detunăturilor. Sus, pe stâncă, locotenentul Cordier îşi îndemna oamenii, dându-le exemplul propriul său curaj. Cât pentru cei trei cercetaşi, descoperiră imediat poziţia cea mai atacată de inamici. Era partea acea a stâncii din spre fluviul Negru.

Acolo terenul fiind mai în pantă, înlesnea mult urcuşul. Văzând că într-acolo era adevăratul pericol, Cordier îşi conduse legionarii în acel punct, punându-i în a doua linie îndărătul cercetaşilor. Dar poziţia nu putu fi menţinută, deoarece, ajunşi cam pe la jumătatea stâncii, piraţii deviară spre stânga spre a opera o mişcare de împresurare.

Observând manevra, locotenentul îşi rechemă soldaţii şi îi postă într-alt punct mai slab, gândindu-se că cercetaşii, Zomba şi trăgătorii anamiţi, vor fi de ajuns spre a apăra latura dinspre fluviu.

În momentul acela intensitatea luptei era atât de mare, încât pericolul era egal în toate părţile.

Şi curând începu lupta cu arma albă. Dar strigătele, urletele şi blestemele deoparte şi de alta făceau un zgomot îngrozitor.

Asediaţi de un grup compact de vreo treizeci de piraţi, cei trei cercetaşi, care îngenuncheaseră ca să poată trage mai bine, fură nevoiţi să se ridice şi să se dea cu zece paşi înapoi pe platou.

Avură în curând alături pe locotenentul Cordier, care înarmat ca orice legionar cu o simplă puşcă se bătea vitejeşte, nepierzând totuşi din vedere obligaţiile sale de comandant.

Piraţii erau atât de numeroşi, încât curând invadară toată platforma, lupta deveni atunci individuală.

Deodată *se* auzi vocea lui Marius care urla:

— Drapelul! Seama la drapel!

Văzuse în clipa aceea un grup de piraţi care se îndreptau în fugă spre cortul deasupra căruia flutura drapelul francez.

Cei trei cercetaşi ajunseră înaintea lor.

Cu un salt formidabil, sprinten şi uşor ca un clovn, Marius sări pe cort, smulse drapelul şi lăsându-se să cadă cu toată greutatea, se pomeni în picioare lângă camarazii fluturând în mână drapelul ţării aliate.

Locotenentul Cordier se depărtase spre a dirija o ofensivă ce-i venise atunci în minte. Şi făcea cu glas tunător apelul legionarilor săi. Dar sublocotenentul Chicot, se raliase şi el la grupul cercetaşilor. În momentul acela soarele se pe cer.

Marius cu un gest energic împlântase în pământ drapelul pe când Raimondo striga:

— Şi-acum, în careu, în jurul drapelului!

Strigătul fu auzit de trei legionari, pe care peripeţiile luptei îi detaşase de grupul adunat de locotenentul Cordier.

Se repeziră şi ei spre a forma careul, dar o salvă răsună în dreapta lor, comandată de un pirat de statură colosală ei căzură ca trăsniţi înainte de a ajunge lângă cercetaşii.

Atenţia lui Raimondo, Marius, Jean Bart şi Chicot fu instinctiv, atrasă spre punctul de unde pornise salva nimicitoare şi văzură pe colos cu braţele întinse, strigând cu puternic şi ascuţit ordine scurte şi imperioase.

Locotenentul Cordier strigă:

— E De Tham!

— Mii de pipe! strigă Marius. Nu mai avea carabina. Cu mâna stângă strângea securea şi cu dreapta revolverul. Împins de o idee bruscă, Marius ieşi din careul format de tovarăşii săi şi de Chicot şi se năpusti ca un nebun spre grupul dominat de colosalul pirat.

Dar, în acelaş moment, Raimondo scotea un strigăt, clătină şi ducându-şi mâinile la piept strigă:

— Sunt atins!

Şi căzu.

În cădere trase şi drapelul ale cărui falduri îl înfăşurară. Vocea lui Raimondo lovi pe Marius drept în inimă. Milanezul se opri, se întoarse, văzu pe Raimondo căzând şi avu presimţirea că fusese grav rănit. Atunci scoase un răcnet nearticulat. Şi, întorcându-se spre grupul piraţilor, care trăgeau mereu, făcu una din acele

sărituri formidabile, care pentru el nu erau decât un joc şi căzu pe pieptul lui De Tham.

Se încleştă cu picioarele, cu coapsele şi cu braţul stâng de corpul piratului şi cu dreapta îi apăsă pe frunte ţeava revolverului, strigând:

— Raimondo, eşti răzbunat!

În acelaş moment slobozi revolverul şi căzu împreună cu De Tham care se prăbuşi la pământ.

Fără îndoială Marius, era să fie victima actului său temerar, căci piraţii care înconjurau pe De Tham se întoarseră spre dânsul ca nişte diavoli înfuriaţi.

Dar, în acelaşi timp Cordier şi legionarii săi sosiră ca o trombă şi liberară pe Marius. Atunci piraţii care înconjuraseră pe De Tham scoaseră un strigăt lugubru. Acel strigăt trebuia să fie vreun semnal, căci făcu să înceteze imediat lupta.

Marius nu băgă însă de seamă, căzând, n-avusese decât un gând:

Raimondo.

Fără a se ocupa de De Tham, fără a-şi da seama că piraţii fugeau iar legionarii treceau pe lângă ei urlând şi urmărind pe piraţi până în marginea stâncii, se ridică şi alergă spre punctul unde văzuse căzând pe Raimondo.

Căderea lui Raimondo inspirase aceeaşi idee lui Jean Bart şi lui Zomba. Nici ei nu se mai gândeau la luptă ci numai la prietenul căzut.

Cortul central rămăsese în picioare. Zomba şi Jean Bart ridicară corpul lui Raimondo, încă înfăşurat în cutele drapelului şi îl duseră în cort. Marius îi văzu şi îi urmă. Şi câteşi trei aplecaţi asupra lui Raimondo rămaseră câteva minute într-o dureroasă prostraţie.

Raimondo era luminat în plin de soarele care intra în cort prin deschizătura ce ţinea loc de uşă. Cu ochii închişi, cu obrazul palid şi o spumă roşie în colţul gurii, el părea mort.

Marius, Jean Bart şi Zomba, muţi de durere, păreau împietriţi. Deodată Jean Bart fu zguduit de un sughiţ. Marius ridică capul şi îşi privi camaradul. Văzu că avea ochii plini de lacrimi. Şi atunci, Marius zise cu un fel de furie teribilă:

— Nu, nu e cu putinţă să fie mort! Nu e cu putinţă!

În momentul acela apăru şi locotenentul Cordier. Dintr-o privire văzu scena, înţelese, intră în cort, căzu în genunchi între Marius şi Jean Bart şi cu mişcări repezi dar precise desfăcu tunica

lui Raimondo. Cămaşa apăru însângerat în partea dreaptă. Locotenentul Cordier desfăcu cămaşa şi văzu o mică gaură sângerândă sub mamela dreapta. Examină rana, pipăi pieptul şi zise cu o expresie de vie bucurie:

— Copii, fiţi liniştiţi, cred că nu mă-nşel: glonţul a alunecat între plămân şi ficat. Vom salva pe Raimondo.

— Trăieşte dar? exclamă Jean Bart şi Marius.

— Da. Da! Staţi liniştiţi. Veţi vedea.

Locotenentul se sculă, alergă la o lădiţă din fundul cortului, o deschise, scoase două flacoane şi apropiă unul de nările lui Raimondo care aproape imediat tresări, scoase un lung suspin şi deschise ochii.

În momentul acela se auzi vocea lui Chicot strigând triumfătoare:

— Şeful De Tham e mort!

Acel strigăt reînsufleţi pe Raimondo Balsan. Strigă cu glas slab, dar în care se citea o energică sforţare de voinţei:

— Marius l-a ucis! L-am văzut chiar în momentul în care cădeam, ultima viziune pe care am avut-o fu Marius, care sărea pe pieptul lui De Tham sfărâmându-i craniul cu revolverul său. E adevărat, nu a fost un vis.

— Nu, Raimondo, zise locotenentul Cordier cu gravitate. De Tham e mort şi a fost ucis de Marius. Iar toţi ceilalţi piraţi, care n-au fost omorâţi au fost puşi pe fugă; trăgătorii noştri îi urmăresc cu baionetele. Iar legionarii noştri au făcut peste patru sute de prizonieri, care sunt cu totul deprimaţi de moartea şefului lor pe care-l considerau un adevărat zeu.

— Dar atunci, strigă Jean Bart: Victoria e completă?

— Completă răspunse locotenentul Cordier şi când va sosi colonelul nu va găsi în faţa sa decât două sau trei suta de piraţi risipiţi.

— Şi totul, zise Cordier, se datoreşte, în primul rând celor trei cercetaşi, care formând careul în jurul drapelului, îl menţinu până la sosirea lui De Tham.

Sub cort emoţia era mare. Ochii celor doi ofiţeri erau plini de lacrimi şi degetele locotenentului Cordier tremurau pe când bandajau rana lui Raimondo cu îndemânarea ca un adevărat medic.

Din fericire, glonţul nu rămăsese în corp ci ieşise prin spinare, după cum constată locotenentul.

Şi, chiar Raimondo, cu toate că simţea o durere sfâşietoare şi

oarecare sufocare, îşi dădea bine seama că rana, deşi gravă, nu era mortală.

Şi, ziua aceea începută cu lupte, se termină în cea mai mare linişte.

Abia după două zile, pe la orele nouă seara, se văzură la câţiva kilometrii, urcându-se pe cer, razele roşii care semnalau sosirea colonelului.

Sublocotenentul Chicot cu doisprezece legionari îi ieşi înainte, spre a-i da raportul asupra bătăliei de la Se-Ho.

Iar colonelul, urmat de statul său major, veni în persoană să felicite pe eroii ei.

Pentru Raimondo, întins pe un pat de campanie, el avu, în special cuvinte afectuoase şi îi spuse că îi va trece la ordinea de zi pe armată ca şi când ar fi fost soldaţi regulaţi, iar pe de altă parte va scrie la Paris spre a cere ministrului de război ca cei trei cercetaşi să fie decoraţi.

Atunci Raimondo îi răspunse:

— Marius, Jean Bart şi cu mine, d-le colonel, nu vrem decât o singură răsplată: cuvintele pe care le-aţi rostit chiar acum!

A doua zi, toată trupa porni de a lungul fluviului Negru direcţia Hanoi, iar Raimondo fu transportat cu patul său o targă de bambus.

Vestea izbânzii fu transmisă guvernatorului Tonkinului, care, la rândul său, telegrafia guvernatorului general al Indochinei.

Astfel când sosiră la Hanoi, cei trei cercetaşi avură o primire triumfală.

Numele lor era pe toate buzele şi se ridică în cinstea un arc de triumf pe care se citea cu litere de foc. „Trăiască cei trei cercetaşi italieni”.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 18.

PAGODA ÎNSUFLEŢITĂ.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI